

# **Ce-Și dorește Dumnezeu**

Michael S. Heiser

Traducere din limba engleză și note suplimentare de  
Mari Craig

*What Does God Want*

Copyright © 2018 Michael S. Heiser

*Ce-Și dorește Dumnezeu*, Romanian translation

© 2021, Miqlat

Întregul conținut al acestei traduceri poate fi copiat și distribuit în orice formă cu permisiunea autorului și a deținătorului de copyright. Permisivitatea se aplică doar prezentei traduceri publicate de Miqlat.org. Miqlat.org este o corporație non-profit din Statele Unite ale Americii, ce funcționează conform legii 501(c)(3).

Traducător: Mari Craig

A contribuit la editare: Ioana Herring

Dacă nu există vreo altă indicație, citatele biblice în limba română au fost preluate din: *Ediția Dumitru Cornilescu Revizuită*, © 2019 British and Foreign Bible Society, Societatea Biblică Interconfesională din România (abreviere în text: EDCR).

Alte versiuni utilizate: *Dumitru Cornilescu* 1924, revizuită 2010, 2014, © Interconfessional Bible Society of Romania (abreviere în text: Cornilescu); *Noua Traducere în Limba Română*, © 2006 Biblica, Inc.® (abreviere în text: NTLR).

Alte abrevieri:

N. aut. – Nota autorului

N. tr. – Nota traducătoarei

## **De același autor:**

*Supranatural: Ce ne învață Biblia despre tărîmul nevăzut și de ce contează să știm*

*The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible* (Tărîmul nevăzut: Restabilirea concepției biblice supranaturale despre lume)

*Angels: What the Bible Really Teaches About God's Heavenly Host* (Îngeri: Ce ne învață de fapt Biblia despre oștirea cerească a lui Dumnezeu)

*Demons: What the Bible Really Teaches About the Powers of Darkness* (Demoni: Ce ne învață de fapt Biblia despre puterile întunericului)

*I Dare You Not to Bore Me with the Bible* (Să nu cumva să mă plictisești cu Scriptura)

*The Bible Unfiltered: Approaching Scripture On Its Own Terms* (Biblia fără filtre: Cum să abordăm Scriptura în propriii săi termeni)

*Reversing Hermon: Enoch, the Watchers, and the Forgotten Mission of Jesus Christ* (Înfrîngerea Hermonului: Enoh, Veghetorii, și misiunea uitată a lui Isus Hristos)

*Brief Insights on Mastering Bible Study (The 60-Second Scholar series)* (Sfaturi concise pentru însușirea studiului biblic – Seria „Specialist în 60 de secunde”)

*Brief Insights on Mastering the Bible (The 60-Second Scholar series)* (Sfaturi concise pentru însușirea Bibliei – Seria „Specialist în 60 de secunde”)

*Brief Insights on Mastering Bible Doctrine (The 60-Second Scholar series)* (Sfaturi concise pentru însușirea doctrinei biblice – Seria „Specialist în 60 de secunde”)

*The Façade* („Fațada” – roman)

*The Portent* („Prevestirea” – roman)

## **Dedicație**

*Tuturor celor care sînt la început de drum cu credința în Isus  
și tuturor celor care au început demult, dar simt că bat pasul pe loc.*

# CUPRINS

Prefață

Introducere

## **Partea I: Povestirea**

Capitolul unu: Dumnezeu Și-a dorit o familie

Capitolul doi: Dumnezeu a continuat să-Și dorească o familie

Capitolul trei: Dumnezeu, trădat de familia Sa

Capitolul patru: Dumnezeu se alătură familiei Sale umane

Capitolul cinci: Dumnezeu în căutarea familiei Sale

Capitolul șase: Dumnezeu, împreună cu familia Sa pentru totdeauna

Rezumat și privire înainte

## **Partea a II-a: Evanghelia**

Capitolul șapte: Ce este evanghelia?

## **Partea a III-a: Pe urmele lui Isus**

Capitolul opt: Ce este ucenicia?

Capitolul nouă: Ce face un ucenic?

Nume și cuvinte importante (Glosar)

Lămurire a termenilor din domeniul supranatural

# PREFAȚĂ

– de citit *neapărat* –

Sper că titlul de mai sus v-a captat atenția. Știu... a citi prefața unei cărți e ca și cum ai sta la coadă, ca și cum te-ai uita la televizor la dezbaterile din parlament, sau ca și cum ai fi blocat în trafic. Cel mai probabil, nici această prefață nu va fi o lectură palpitantă, însă conținutul ei e important.

Cartea aceasta reprezintă o introducere la *adevăratul* subiect al Bibliei – dragostea lui Dumnezeu, faptul că Dumnezeu dorește ca tu să ai viața veșnică în prezența Lui și faptul că Dumnezeu vrea ca tu să-i ajuți și pe alții să afle despre aceste două lucruri. Pare simplu... însă, foarte probabil, *nu* va semăna cu predicile și lecturile cu care ești obișnuit. Cartea aceasta e altfel decât altele care prezintă pe scurt creștinismul. Vom discuta niște lucruri despre care probabil n-ai auzit, iar lucrurile cu care ești poate obișnuit vor fi abordate dintr-o perspectivă puțin diferită.

Am scris pentru două categorii de cititori. Prima este o persoană de curînd venită la credința în Isus. Dacă acesta ești tu, probabil deja te simți puțin intimidat de Biblie. Biblia conține multe lucruri care sună ciudat și nu sînt ușor de înțeles. Crede-mă că știu ce simți. Cînd am crezut în Isus, în adolescență, nu cunoșteam aproape nimic despre Biblie. Auzisem de Isus, de Noe, de Adam și Eva – și-atît. Aceasta e o carte pe care mi-aș fi dorit să mi-o fi pus cineva în mîini imediat după ce am primit evanghelia. M-ar fi ajutat să pricep firul narativ al Scripturii și să înțeleg unele concepte foarte importante. Dacă ești într-o situație asemănătoare, cred că îți va fi de ajutor.

Al doilea cititor căruia mă adresez este cineva care Îl cunoaște pe Isus de ceva timp, însă se simte, cumva, „blocat”. Crezi în Isus, ești implicat în viața de biserică de cîtva timp (poate chiar de mult). Însă ai senzația sîcîitoare că mai e ceva – precis mai e ceva de descoperit în Biblie decât tot ce ai înțeles pînă acum. Te simți puțin nedumerit cînd e vorba de ce înseamnă cu adevărat să-L urmezi pe Isus. Precis trebuie să însemne mai mult decât a merge duminica la închinare, a petrece timp cu prieteni creștini și a te implica în diversele grupuri de la

biserică. Vreau să-ți spun că instinctul tău e corect. Cartea aceasta te va ajuta să mergi mai departe.

Poate sună ca o contradicție, însă scopul cărții acesteia este să prezinte (sau poate să prezinte *din nou*) niște idei foarte simple și de bază unor oameni inteligenți. Întotdeauna eu pornesc de la premisa că cititorii mei sînt inteligenți. Pe unii dintre voi, această carte vă va ajuta să re-învățați niște lucruri într-un mod nou și proaspăt. Pentru alții care sînt la început – toți trebuie să începem de undeva. Deci iată-ne aici.

Sper ca această carte să-i pregătească pe cititori și pentru alte volume pe care le-am scris. După ce terminați cartea de față, v-o recomand pe următoarea – *Supranatural: Ce ne învață Biblia despre tărîmul nevăzut și de ce contează să știm*. Pentru cititorii de limbă română și de alte limbi, este disponibilă în mod gratuit în format electronic la <https://www.miqlat.org/translations-of-supernatural.htm>. Pentru cititorii de limbă engleză, se găsește de cumpărat online, fie prin Amazon.com, fie de la editura Lexham Press. Există de asemenea online mai multe prezentări video, ce pot fi accesate gratuit, în care discut unele dintre conceptele importante din această carte.

După *Supranatural*, sper ca interesul cititorilor să crească și pentru alte cărți pe care le-am scris pentru a demonstra că mai sînt multe lucruri de învățat despre Dumnezeu și despre Biblie decît auzim în mod obișnuit la biserică: *I Dare You Not to Bore Me with the Bible* (Să nu cumva să mă plictisești cu Scriptura); *The Bible Unfiltered: Approaching Scripture On Its Own Terms* (Biblia fără filtre: Cum să abordăm Scriptura în propriii săi termeni); și *The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible* (Tărîmul nevăzut: Restabilirea concepției biblice supranaturale despre lume).

Sper de asemenea că veți deveni ascultători ai podcastului meu, *The Naked Bible* (Biblia dezvăluită). Numele podcastului reflectă scopul meu de a oferi ascultătorilor conținut biblic în propriul său context antic – fără filtre denominaționale moderne, și fără presupuziții bazate pe paradigme moderne, occidentale. Ceea ce mă preocupă e doar atît: ce interpretări valabile poate avea textul biblic, înțeles în propriul său context. Nu ce are de spus despre text o tradiție sau alta. În fiecare lună, sute de mii de ascultători învață să citească Biblia din nou pentru prima dată. Bucuria descoperirii e o experiență pe care fiecare credincios ar trebui s-o aibă cu regularitate. Acesta e scopul muncii mele.

Vă mulțumesc că ați citit rîndurile de mai sus!

# INTRODUCERE

Ce vrea Dumnezeu?

Pare o întrebare simplă, dar, dacă ne gândim puțin, de fapt nu este.

De ce? Păi, pentru început, trebuie să știm cine pune întrebarea. Există multe motive diferite pentru care oamenii pun această întrebare. Este un strigăt mînios, de la o persoană copleșită de durere? Sau poate este o șoaptă de-abia auzită, care se ridică dintr-o adîncă tristețe.

E oare motivată de curiozitate? Sau de simpla dorință de a reflecta și de a gândi profund? Nu e greu să ne dăm seama că, pentru a da răspunsul corect, e nevoie să înțelegem *de ce* s-a pus întrebarea.

Deoarece eu sînt cel care pune întrebarea aici, motivul e foarte ușor de lămurit. Însă mai întîi vreau să vă spun ce *nu* mă motivează. Nu pun această întrebare pentru că nu cunosc răspunsul. Pentru că îl cunosc. De fapt, cunosc răspunsul care e valabil pentru toți oamenii, cel puțin dacă ne referim la răspunsul pe care Dumnezeu Însuși ni l-ar da cu privire la noi toți. Exact în acest sens pun întrebarea. Rostul ei este să vă ajute să vă gândiți la niște lucruri importante. Cînd întreb „Ce vrea Dumnezeu?”, de fapt întreb: *Ce-Și dorește Dumnezeu cu privire la orice persoană din specia umană? Ce vrea El în legătură cu mine și cu viața mea, și cu tine și viața ta?*

Înainte de a trece la răspuns, e de observat că, în mod evident, întrebarea este de natură religioasă. Întrebările despre Dumnezeu aparțin, în mod natural, de religie. Am pus această întrebare și îi voi da un răspuns din cauză că sînt interesat de Dumnezeu. Majoritatea oamenilor încă sînt, chiar dacă nu sînt interesați de biserică. Nu e o problemă, deoarece nu avem nevoie de cea din urmă, pentru a vorbi despre cel dintîi. Eu nu sînt pastor sau preot, însă mi-am făcut cariera din studierea Bibliei (da, o astfel de carieră e posibilă!). Așadar, deoarece eu sînt cel cu întrebarea, răspunsul meu va fi unul biblic. Astfel, ne concentrăm pe ceva mai specific. Scopul meu va fi să explic ce răspuns găsim *în Biblie* la întrebarea „Ce vrea Dumnezeu?”.

Iar acum, răspunsul. E simplu. El te vrea *pe tine*.



Poate acest lucru te surprinde. Poate că ai îndoieli. E ok. Țasta e răspunsul corect. Dar ca să fim cinstiți, nu este un răspuns *complet*. Nu poți cuprinde cît de uimitor și profund este răspunsul, dacă tot ce avem e o singură propoziție. Ai nevoie de context pentru a aprecia cîtă dragoste se ascunde în spatele său. De fapt, în spatele acestui răspuns se află o lungă și remarcabilă *povestire*<sup>1</sup>.

Din această cauză, cartea de față nu este doar despre ce vrea Dumnezeu, ci și despre *lucrurile pe care Dumnezeu dorește ca tu să le știi*. Da, El te vrea *pe tine*, însă ca să poți aprecia corect acest lucru și (așa sper!) să Îi poți împărtăși sentimentele, ai nevoie de mai mult context.

Iar acesta, desigur, e rolul meu. Vom începe cu povestea lui Dumnezeu. Conține multe tragedii, însă nici una din ele nu L-a făcut pe Dumnezeu să se răzgîndească în privința ta (și nici în privința mea, din fericire). După ce voi termina această relatare (nu ne va lua toată cartea, deci, dacă nu ești un cititor avid, norocul tău!) mă voi ocupa mai îndeaproape de anumite părți ale ei care sînt deosebit de importante. Dar chiar și dacă citești doar partea narativă, vei obține răspunsul la întrebarea cu care am început. Bănuiesc, însă, că vei dori să continui. Așa sper. E foarte interesant ce urmează.

Înainte să pornim la drum, am doar o precizare. Dacă ți-ai petrecut o bună parte din viață în biserică, vei crede poate că povestirea îți e deja cunoscută. Sînt sigur că știi părți din ea, însă garantat vei avea niște surprize. Din nefericire, cel mai adesea, ceea ce ne împiedică să apreciem cît de minunată și surprinzătoare e această poveste este religia. Uneori, preferințele denominaționale, sau care țin de anumite biserici, umbresc povestirea. Dar nu în cazul de față.

Deși presupun că unii cititori sînt deja familiarizați cu Biblia, sînt convins că vei întîlni noi adevăruri și noi moduri de a gîndi despre vechile adevăruri. Iar dacă nu ai fost niciodată la biserică, și nu știi multe despre Biblie, ești cititorul ideal. Pentru că nu vei avea nimic de dezvățat sau de re-învățat. Totul va fi proaspăt. Fie-ntr-un caz, fie în celălalt, cred că vei avea parte de bucuria de a descoperi ce dorește Dumnezeu – și de ce.

---

<sup>1</sup> În original în limba engleză: *story*. Acest termen exprimă ideea unui arc narativ, fără avea neapărat conotația că evenimentele relatate sînt fictive. Ideea este că evenimentele reale ale istoriei umanității formează o „poveste”, cu expozițiune, intrigă, desfășurarea acțiunii, punct culminant și deznodămînt. Pe parcursul textului de față, am tradus acest termen fie prin „povestire” sau „poveste”, fie prin „istorie” sau „istorisire”, însă peste tot trebuie ținut cont că autorul vorbește despre evenimente istorice, reale. (N. tr.)

# **Partea I: Povestirea**

## Capitolul UNU

### Dumnezeu Și-a dorit o familie

Primul gând din viața mea pe care l-am avut despre Dumnezeu nu a fost că El e un tătuc invizibil din cer. Dumnezeu era un creator, o putere îndepărtată. Presupuneam că El știe de existența mea și de a tuturor oamenilor, însă n-aveam nici cea mai mică idee *dacă* și *ce* gîndește El despre mine și despre ceilalți oameni de pe pămînt. Nu mă îndoiam că El există – dar nu-L consideram o prezență reală, o persoană care se află cu mine în aceeași încăpere. În schimb, Dumnezeu era mai mult sau mai puțin un observator distant, a cărui atenție aș fi putut s-o atrag din cînd în cînd (poate cînd m-aș fi aflat la ananghie). Nu, nu credeam că Dumnezeu are ceva împotriva mea, sau că nu-I place de mine. Din punctul meu de vedere, acceptam că Dumnezeu este real, și nu aveam nici un motiv să cred că îmi este ostil. Dar atîta tot. Vorba proverbului, ochii care nu se văd, se uită.

Aveam multe de învățat despre Dumnezeu. Deoarece eu nu-L căutam, am presupus că nici El nu mă căuta pe mine. Dacă m-ar fi întrebat cineva, cred că i-aș fi zis că Dumnezeu are lucruri mai bune de făcut. Aș fi presupus că nu făceam nimic (nici bun, nici rău) care să merite atenție.

Greșeam. De fapt, Dumnezeu mă căuta. Doar că eu încă nu știam acest lucru. Acum știu că Dumnezeu mă căuta, pentru că face parte din natura Lui să ne caute. El *ne este devotat*.

De unde știm aceste lucruri despre Dumnezeu? (Pe parcurs, voi pune această întrebare de mai multe ori, după cum sper că veți observa!) Să începem cu o analogie – noi înșine. E normal – face parte din natura noastră – să ne pese de lucrurile făcute de noi, mai ales dacă acestea au necesitat un efort deosebit, sau au fost rezultatul unui întreg proces de gîndire. În mod natural, vom simți mînie sau vom avea resentimente dacă altcineva ia în derîdere, batjocorește, distruge sau își arogă ceva ce *noi* am făcut, am realizat sau am conceput. Ar fi anormal să *nu* avem aceste sentimente.

Simțim astfel datorită felului în care sîntem făcuți. Avem conștientă de sine. Noi toți avem o viață interioară, o viață a minții. Ne folosim inteligența pentru ceea ce ne dorim și ne va

aduce plăcere, nu pentru ceea ce ne va aduce durere și pierdere. Acționăm în mod intenționat, nu la întâmplare și fără rost. Sîntem direcționați de rațiunea și intuiția noastră.

Putem da multe exemple pentru a ilustra această idee. Chiar și lucrurile pe care le considerăm de cea mai mică însemnătate sînt făcute intenționat, ghidate de un anumit motiv. Ne spălăm pe dinți pentru că nu dorim să avem carii, sau să ne miroasă gura urît. Dimineața ne dăm jos din pat pentru că vrem să nu ne pierdem slujba (sau, și mai bine, pentru că avem ceva plăcut în program). O luăm la stînga și nu la dreapta pentru că vrem să ajungem undeva anume. Cu acele ocazii cînd facem, poate, ceva ce ar putea fi numit irațional (cum ar fi, a scrie un comentariu răutăcios pe internet la adresa cuiva care poate nici nu-l va vedea, sau căruia nu-i va păsa), motivul este tot faptul că urmărim un anumit rezultat dorit (de exemplu, a ne simți superiori, sau „a da o lecție” cuiva). Iar cînd facem ceva neplăcut, e în ideea că, într-un fel sau altul, ne va face bine. De ce altceva ar ține cineva regim? Prin natura noastră sîntem ființe intenționale, nu lipsite de scopuri.

Din nou – contrariul ar semnala o anomalie psihologică sau emoțională.

Dumnezeul Bibliei corespunde acestui profil. Dumnezeu face ceea ce face pentru a *Se bucura* de ce a făcut. Dumnezeu nu a creat omenirea pentru că Îi lipsea ceva. El nu se simțea singur, ca și cum ar fi fost incomplet, sau ar fi avut nevoie de companie. Dumnezeu nu are nevoie de nimic, că doar, desigur, e Dumnezeu! El a creat diverse lucruri pentru a se bucura de lucrarea mîinilor Lui, ca să zicem așa. Iar lucrurile de care Îi pasă cel mai mult sînt cele pe care le-a făcut asemenea Lui, „după chipul Său” cum spune Biblia (Geneza 1:26). Iar acestea sînt tu și cu mine.

## **Unde începe povestea noastră**

Povestea noastră – istoria care explică de ce noi sîntem ce-Și dorește Dumnezeu – începe cu această idee biblică: Dumnezeu este Creatorul nostru. Deși nu putem pătrunde pe deplin acest fapt, ideea de bază e că existăm pentru că Dumnezeu a vrut să existăm. Dumnezeu nu acționează la întâmplare. El acționează cu intenție. Cînd a creat omenirea, scopul Său n-a fost să-Și rezolve vreo deficiență a Sa. Dat fiind că El nu avea nevoie de noi, și totuși ne-a creat, există o singură explicație rațională a motivului Său: Dumnezeu Și-a dorit să existăm ca să Se bucure de prezența noastră (iar noi, la rîndul nostru, să ne bucurăm de prezența Lui).

Deoarece Dumnezeu ne-a creat, Biblia Îl numește „Tatăl” nostru, iar oamenii de la Adam încoace sînt numiți copiii Lui.<sup>2</sup> De aceea Biblia folosește termeni familiari pentru a-L descrie pe Dumnezeu și relația Lui cu noi – nu este o coincidență.

Dar să nu ne grăbim. Pentru a înțelege cu adevărat contextul termenilor biblici centrați pe familie, trebuie să ne întoarcem în timp, înainte de momentul cînd Dumnezeu a creat pămîntul și rasa umană. Poate vă va surprinde, însă nici atunci Dumnezeu nu era singur. Iată încă un motiv pentru care putem fi siguri că nu ne-a creat pentru a-și alina propria singurătate.

Biblia ne spune că înainte de a ne crea pe noi, Dumnezeu crease deja alte ființe inteligente. Biblia îi numește „fii ai lui Dumnezeu”. Noi îi numim îngeri. O carte din Vechiul Testament, Iov, ne spune că fiii lui Dumnezeu „strigau de bucurie” cînd El a așezat temeliele pămîntului (Iov 38:4-7). Ei erau deja prezenți, și priveau ce se întîmplă.

Gîndiți-vă la sintagma: „fii ai lui Dumnezeu”. Același cuvînt ebraic, tradus „fi”, poate fi tradus și cu sensul mai inclusiv de „copii”<sup>3</sup>. Ce implică expresia „copii ai lui Dumnezeu”?

O familie.

„Copii” e un cuvînt pe care îl folosim cînd e vorba de familie. În cazul din Iov 38:4-7, familia este cea supranaturală sau cerească. Dumnezeu este Tatăl ființelor inteligente create de El pe tărîmul nevăzut.

Faptul că Dumnezeu deja avea o familie supranaturală ne ajută să-I înțelegem motivele pentru care i-a creat pe Adam și Eva, primii oameni din istorisirea din Geneza. Dumnezeu Și-a dorit și o familie omenească, pe lîngă cea supranaturală. În mod uimitor, povestea Edenului ne comunică dorința lui Dumnezeu de a avea două familii care trăiesc laolaltă în prezența Lui. Asta înseamnă că Dumnezeu i-a creat la început pe oameni cu capacitatea de a se afla în prezența Lui, precum îngerii.

Dar de unde știm toate astea? (Din nou întrebarea mai sus-menționată!) Haideti să privim lucrurile cu atenție.

Prima carte a Bibliei, Geneza, începe cu creația. Cînd ajungem cu istorisirea la Adam și Eva, Dumnezeu deja a creat multe alte lucruri. Ni se relatează că El a creat plante, insecte, creaturi zburătoare, animale care trăiesc pe uscat... Nici una din aceste creaturi nu era capabilă să aibă o relație cu Dumnezeu. Nu puteau sta de vorbă cu El. Nu puteau să-I spună

---

<sup>2</sup> Isaia 63:16; 64:8; Luca 3:38; Faptele Apostolilor 17:28-29; Romani 1:7; 1 Corinteni 1:3. (N. aut.)

<sup>3</sup> Geneza 3:16; 30:26; 31:43. (N. aut.)

gîndurile lor, sau să-și exprime aprecierea față de El. Membrii unei familii au o relație unii cu ceilalți – interacționează la nivel intelectual și emoțional. Formează legături reciproce de compasiune. Pe cît de spectaculoase sînt plantele și animalele, ele nu puteau avea rolul de copii. Nu puteau fi familia lui Dumnezeu. Însă asta era ce-Și dorea El cu adevărat. Era nevoie de cineva asemănător cu El.

## Reprezentanții lui Dumnezeu<sup>4</sup>

După ce Dumnezeu a umplut pămîntul de tot felul de plante și animale, tot mai era ceva de făcut. A hotărît să întocmească niște fapte noi „după chipul Lui” și „după asemănarea Lui” (Geneza 1:27), care să fie familia Sa pămîntească.

„Chipul lui Dumnezeu” este un concept important în Biblie. Ființele umane au fost create pentru a fi ca Dumnezeu. Ne ajută să înțelegem mai bine dacă schimbăm categoria gramaticală de la substantiv la verb: a fi „chipul” lui Dumnezeu înseamnă „a-L întruchipa” pe El. Am fost creați pentru a-L întruchipa pe Dumnezeu, pentru a fi întruchiparea Sa – reprezentanții Săi.

Ce înseamnă a-L întruchipa pe Dumnezeu? Geneza 1:27-28 ne oferă răspunsul:

Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său;

după chipul lui Dumnezeu l-a creat;

bărbat și femeie i-a creat.

Dumnezeu i-a binecuvîntat și le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pămîntul și supuneți-l; și stăpîniți peste peștii mării, păsările cerului și toate viețuitoarele care mișună pe pămînt!”

Dumnezeu ar fi putut fără probleme să se ocupe singur de lumea pe care o crease. Că doar e Dumnezeu – nimic nu e mai presus de puterile Lui. Cu toate acestea, El a creat o familie pămîntească. Copiii Lui aveau să preia rolul Său de a administra și a se îngriji de creația Sa. Ei aveau să fie dublurile și partenerii Săi. A-L întruchipa pe Dumnezeu înseamnă a fi reprezentarea lui Dumnezeu pe pămînt. El le-a dat oamenilor de îndeplinit o slujbă pe care ar fi putut foarte bine s-o facă și singur. Însă dorința Sa a fost ca fiii Lui să ia parte și ei. Proiectul lui Dumnezeu avea să fie o afacere de familie. Edenul nu era doar domiciliul lui Dumnezeu, ci și sediul Său de afaceri. Noi am fost creați pentru a fi con-lucrătorii Lui.

---

<sup>4</sup> În original în limba engleză: *Imagers of God*. (N. tr.)

Dumnezeu a avut grijă să-i înzestreze pe oamenii creați de El ca să poată îndeplini slujba de a-L întruchipa pe El pe pământ. Le-a făcut parte de unele din atributele (calitățile sau abilitățile) Lui – cum ar fi inteligența și creativitatea. Biblia ne spune că oamenii sînt o versiune, pe scară mai mică, a ceea ce este Dumnezeu. El ne-a făcut asemenea Lui pentru ca să putem participa, alături de El și toți laolaltă, la conducerea și administrarea noii Sale lumi.

Activitatea de a-L întruchipa pe Dumnezeu este un concept important din mai multe motive. Ne oferă fiecăruia dintre noi o identitate fermă și profundă. Dorința lui Dumnezeu de la bun început a fost ca fiecare ființă umană să-I fie copil și partener de lucru. Așa îi consideră Dumnezeu pe oameni, și noi trebuie să-i considerăm la fel. Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi să-l considere pe celălalt ca pe un frate sau o soră. Cu toții avem același statut ca reprezentanți ai lui Dumnezeu, pe care El îi dorește în familia Sa. Rasismul, violența, manipularea și constrîngerea nu au nici un loc în planul lui Dumnezeu pentru omenire. Toate acestea sînt rezultatul nefast al răzvrătirii și păcatului. Dumnezeu urăște ce-a făcut păcatul din oamenii pe care El îi *iubește*. E important să nu uităm aceste lucruri cînd ne gîndim la propriile noastre eșecuri morale, precum și ale altora.

Activitatea de a-L întruchipa pe Dumnezeu, de asemenea, ne oferă un scop. Avem o misiune de îndeplinit. Fiecare persoană, indiferent cît de mică, sau slabă, sau cu o viață cît de scurtă, are un anumit rol în viața altcuiva. Orice lucru de care ne ocupăm, care Îi aduce cinste lui Dumnezeu și celorlalți reprezentanți ai Lui, devine o chemare *spirituală*. În gîndirea lui Dumnezeu, rolul de pastor sau lucrător creștin sau preot nu este superior nici unei alte vocații. Modul în care trăim fie aduce binecuvîntare în viața celorlalți reprezentanți ai lui Dumnezeu, amintindu-le ce înseamnă viața și armonia cu El, fie aduce blestem. Ceea ce facem contează – cel mai adesea însă într-un mod smerit și nespectaculos.

Din toate aceste motive, răspunsul la prima noastră întrebare este cel de mai sus. Ce-Și dorește Dumnezeu? El te vrea pe tine. Își dorește o familie. Vrea conlucrători. Vrea ca tu să știi cine ești și de ce viața ta are valoare pentru El.

Dar sîntem de-abia la început. Mai sînt multe de spus despre această poveste. Viața din lumea noastră – poate chiar din propria noastră casă – nu se conformează cu viziunea lui Dumnezeu. S-a petrecut ceva ce a stricat totul. Durerea ce a rezultat a fost atît de mare încît Dumnezeu *aproape* că S-a hotărît să renunțe la omenire.

## Capitolul DOI

### Dumnezeu a continuat să-Și dorească o familie

În capitolul de mai sus am subliniat faptul că Dumnezeu i-a înzestrat pe oameni cu cele necesare pentru a-L întruchipa pe El pe pământ, prin faptul că le-a făcut parte de unele din atributele (însușirile și abilitățile) Lui. Pe cât de minunat a fost acest fapt (și încă este), aici e punctul în care lucrurile iau o întorsătură interesantă – și în același timp îngrijorătoare. Una dintre însușirile lui Dumnezeu este libertatea – ceea ce adeseori numim „voința liberă” sau „liberul arbitru”. Dacă te-ai întrebat vreodată de ce există rău în lume, iată răspunsul pe care ni-l dă Biblia:

#### Răzvrătirea numărul unu

Cînd Dumnezeu a luat hotărîrea de a conferi copiilor Lui din atributele Sale, a știut prea bine care urmau să fie consecințele. Dumnezeu știe totul, deci I-a fost clar ce avea să se întîmple. El luase și mai înainte aceeași hotărîre, în privința familiei cerești pe care a creat-o. Făpturile cerești au de asemenea însușiri precum inteligența și libertatea, ca dar de la Creatorul lor.

Dumnezeu a știut că, mai devreme sau mai tîrziu, darurile Sale aveau să fie folosite greșit; se va abuza de ele. El știa prea bine că, deși copiii Săi (atît cei din lumea spirituală cît și de pe pământ) erau asemenea Lui, ei nu *sînt* El. Ei sînt *mai puțin* decît El. Ei sînt imperfecti, pe cînd El este perfect. Urma să vină momentul cînd unul (sau poate chiar mai mulți) dintre copiii Săi ori va face o greșeală îngrozitoare, ori va acționa nesăbuit din interes egoist, răzvrătindu-se contra unei dorințe (sau interdicții) a lui Dumnezeu.

Exact asta s-a întîmplat în Grădina Eden. Adam și Eva s-au răzvrătit. Au încălcat porunca lui Dumnezeu de a nu mânca din unul din pomii din grădină. Au păcătuit și au pierdut viața veșnică în prezența lui Dumnezeu. Fiecare ființă umană ce s-a născut după aceea, s-a născut afară din Eden, înstrăinată de Dumnezeu. Apostolul Pavel descrie bine situația: „Plata păcatului este moartea” (Romani 6:23).



Această tragedie a fost provocată de o altă răzvrătire, anterioară ei. Unul din copiii supranaturali ai lui Dumnezeu a decis să nu onoreze hotărîrea lui Dumnezeu de a avea o familie omenească: a ispitit-o pe Eva, în speranța că Dumnezeu o va distruge pe ea și pe Adam. El a venit la Eva sub forma unui șarpe (Geneza 3:1-7). Biblia se referă la șarpe ca fiind Satan, Diavolul (Apocalipsa 12:9). El a reușit s-o facă pe Eva să păcătuiască, însă a eșuat în încercarea sa de a scăpa de omenire pentru totdeauna.

Avem aici niște adevăruri profunde, iar primul dintre ele ne dă răspuns la o întrebare pe care fiecare din noi și-o pune la un moment dat în viață: de ce există rău pe lume? Răul există în lume deoarece Dumnezeu și-a dorit să creeze ființe asemenea Lui. Nu vreau să spun prin asta că Dumnezeu are o parte rea. Ci mă refer la faptul că El a respins ideea de a-i crea pe oameni ca pe un fel de roboți, sau computere pre-programate făcute din carne și oase.

Ideea tocmai menționată e foarte importantă. Asemănarea noastră cu El trebuie să fie autentică. Fără o adevărată libertate de a lua hotărîri reale, noi pur și simplu nu am fi ca Dumnezeu. Dumnezeu nu este un robot, iar noi sîntem făcuți asemenea Lui. Fără o autentică voință liberă, nu Îl putem iubi pe Dumnezeu cu adevărat, iar supunerea noastră față de El nu este veritabilă.

Dacă deciziile sînt pre-programate, nu sînt cu adevărat decizii. Pentru ca hotărîri precum dragostea și supunerea să fie autentice, ele trebuie luate în contrast cu o alternativă cu adevărat posibilă.

Rezultatul este că răul există pentru că ființele create abuzează de minunatul dar divin al libertății, și îl folosesc pentru a-și îndeplini propriile poftă, pentru a se răzbuna, și pentru a alerga după mirajul autonomiei. Acest abuz a început în Eden.

Însă Dumnezeu nu a fost luat prin surprindere. El a anticipat existența răului. A prevăzut ce avea să se întîmple și a făcut planuri corespunzătoare. Dumnezeu nu i-a distrus pe oameni, copiii Săi, ca pedeapsă pentru răzvrătire. În schimb, a rînduit pentru ei iertare și răscumpărare. Biblia ne arată clar că Dumnezeu a știut ce se va petrece și a pus la punct un plan al iertării și mîntuirii încă dinainte să aibă loc răzvrătirea – mai exact, „înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1:4; Evrei 9:26-10:7; 1 Petru 1:20).

Planul mîntuirii avea să necesite, în cele din urmă, ca Dumnezeu să devină om. Vom ajunge cît de curînd și la această parte a istorisirii. Însă cu mult înainte ca acel punct culminant să aibă loc, a trebuit plătit un preț pentru ce s-a întîmplat în Eden. Dumnezeu i-a exilat pe Adam și Eva (și, prin urmare, pe toți descendenții lor) din prezența Sa. Edenul a luat sfîrșit. În loc de viață veșnică alături de Dumnezeu, Tatăl lor, oamenii aveau acum ca perspectivă moartea (Romani 5:12). Acesta e, în final, prețul separării de sursa vieții – Dumnezeu.

În mod efectiv, Dumnezeu i-a dat pe copiii Săi afară din casă. Însă chiar și-așa, această consecință a fost mai bună decît ce sperase șarpele – distrugerea omenirii. Exilul nu însemna că Dumnezeu a renunțat la planul Său de a avea o familie umană, dar răzvrătirea a avut un cost. Dumnezeu l-a pedepsit de asemenea pe Satan. Deoarece el a adus moartea în lumea lui Dumnezeu, a fost pus să domnească peste tărîmul morților, care ulterior avea să fie numit iad.

## Nu există plan de rezervă

Poate vă întrebați în acest punct de ce *nu* a renunțat Dumnezeu la tot planul de a avea o familie umană. În definitiv, El a permis libertatea de voință, știind că va duce la păcat și la mii de ani de suferință omenească, sub forma violenței, neglijenței, egoismului, și a multor alte lucruri îngrozitoare prin care ființele omenești sînt capabile să-și facă rău reciproc. Poate că propria ta durere, sau durerea pe care o vezi peste tot în jurul tău, te împinge să-ți dorești ca Dumnezeu într-adevăr să fi distrus totul.

Deși e greu de imaginat, să știi că Dumnezeu înțelege acest sentiment. El vede toate răutățile pe care le vezi tu, și infinit mai multe. Nimic din toate acestea nu se potrivește cu modul în care Și-a dorit El să stea lucrurile. Dar, vei spune, *El e Dumnezeu* – nu poate pur și simplu să-Și impună voința? Nu e chiar atît de simplu. Să ne gîndim bine. Dumnezeu poate elimina orice rău din lume doar dacă îi elimină pe toți cei care fac răul. Cu alte cuvinte, Dumnezeu ar putea pune punct răului doar dacă ne-ar anihila pe noi toți. Orice om păcătuiește (Romani 3:10-12) și, după cum spune Biblia, e „lipsit de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Așadar, sigur – Dumnezeu *ar putea* face răul să dispară, cu noi cu tot. Însă nu o va face. Deoarece îi iubește pe oameni mult prea mult pentru ca asta să fie o opțiune.

În esență, toate acestea pot fi rezumate într-un adevăr uimitor: deși Dumnezeu a știut la ce va duce faptul de a ne crea asemenea Lui, *a preferat acest rezultat decît să Se lipsească cu totul de o familie omenească*. Dumnezeu vede păcatul și suferința din lumea noastră, și îi cunoaște cauza. Îl doare. El îi iubește pe copiii Săi umani cu o asemenea intensitate încît nu va renunța la ceea ce a rîvnit de la început. Nu există planul B. Există numai planul A. Deși a prevăzut răzvrătirea care avea să se întîmple în Eden, și toate eșecurile și păcatele ce aveau să urmeze – inclusiv ale noastre proprii, ale fiecăruia dintre noi – Dumnezeu încă tînjește după o familie omenească.

Ce s-a întîmplat în Eden n-a fost decît începutul poveștii. Dumnezeu i-a dat afară din locuința Lui pe Adam și Eva (Geneza 3:22-24). L-a blestemat pe șarpe (Geneza 3:14-15) și l-a aruncat departe de prezența Sa (Isaia 14:12-15; Ezechiel 28:16). Mesajul a fost simplu și

puternic: răzvrătirea aduce cu sine pedeapsa. Te-ai gândi că a fost clar pentru toți. Dar nu. Lucrurile au mers din rău în mai rău.

## Răzvrătirea numărul doi

Poate ți s-a spus că Biblia prezintă motivul pentru care e atât de mult rău în lume ca fiind căderea în păcat a oamenilor, în Grădina Eden. Acest lucru însă e doar o parte din adevăr. După tragedia din Eden, au mai urmat încă două episoade care au împins umanitatea și mai mult în adâncurile haosului și depravării.

Primul dintre acestea este descris în Geneza 6:1-4 – probabil unul dintre cele mai stranii incidente din întreaga Biblie (și credeți-mă: am scris cărți întregi pe acest subiect). Ni se relatează că unii dintre copiii supranaturali ai lui Dumnezeu („fiii lui Dumnezeu”) au vrut să-L imite pe El, și să-Și producă propriii lor copii umani, care să fie întruchiparea *lor*. Ei au decis să se folosească de femei din rasa umană („fiicele oamenilor”) în acest scop. Acest lucru i-a pus pe poziție de rivalitate cu Dumnezeu, propriul lor Tată ceresc. În loc să fie mulțumiți cu dorința lui Dumnezeu de a-i aduce pe oameni ca membri în familia lor, s-au hotărât să devină stăpînii propriei lor spițe omenești. Dar nu asta Își dorise Dumnezeu. El voia o familie, nu sclavi.

Acești „îngeri care au păcătuit” (2 Petru 2:4) au încălcat hotarul dintre cer și pămînt. Ei „nu și-au păstrat vrednicia<sup>5</sup>” ci „și-au părăsit locuința” (Iuda, versetul 6). Ca rezultat, Dumnezeu i-a trimis în Tartar (2 Petru 2:4-5, Iuda v. 6), însă fapta fusese comisă, iar consecințele au fost dezastruoase. Iată cele două versete care urmează după relatarea biblică a acestei răzvrătiri:

DOMNUL a văzut că răutatea omului era mare pe pămînt și că orice pornire a gândurilor din inima lui era îndreptată în fiecare zi numai spre rău. DOMNULUI I-a părut rău că l-a făcut pe om pe pămînt și S-a mîhnit în inima Lui. (Geneza 6:5-6)

Ascultați cu atenție. *Orice* pornire a gândurilor lui era îndreptată în *fiecare zi numai* spre rău. Domnului *I-a părut rău* că l-a făcut pe om. A fost *mîhnit*.

Aceasta e definiția păcătoșeniei și a întristării pe care o aduce cu sine. Prima răzvrătire supranaturală a dus la pierderea de către omenire a vieții veșnice alături de Dumnezeu (ceea ce e oricum un lucru rău). Însă această răzvrătire a împins efectele păcatului la un alt nivel,

---

<sup>5</sup> Rangul, autoritatea sau sfera de activitate ce le fusese prescrisă – vezi nota de subsol din EDCR. (N. tr.)

accelerînd auto-distrugerea umanității. Dumnezeu a fost profund îndurerat de modul în care au evoluat lucrurile. Omenirea a suferit o deteriorare cu efect permanent.

Biblia ne spune că Dumnezeu n-a avut altă soluție decît să trimită un potop care să șteargă oamenii de pe fața pămîntului (Geneza 6:17). E important de observat că relatarea potopului nu menționează nicăieri că Dumnezeu ar fi fost mînios. Ne spune numai că a fost foarte întristat de ceea ce se întîmpla. Fusese hotărîrea Lui să le acorde oamenilor libertatea. Nu putea să le-o ia, deoarece ar fi însemnat ca ei să nu mai fie asemenea Lui – nu ar mai fi fost cu adevărat oameni. Singura cale era de a o lua de la-nceput, punînd capăt la ce cauzaseră fiii răzvrățiți ai lui Dumnezeu.

Un singur om, ni se spune, a fost găsit drept înaintea lui Dumnezeu – Noe (Geneza 6:9). Măcar a existat unul. Dumnezeu Și-a asumat situația. A hotărît să meargă mai departe cu planul Său de a avea o familie umană.

El i-a spus lui Noe să construiască o arcă (o corabie mare) pentru ca el, familia lui, și o mulțime de animale, să supraviețuiască. Dumnezeu încă păstra speranța ca, indiferent cît de păcătoasă devenise omenirea, să-i poată readuce la Sine pe copiii Săi pămîntești. Plin de îndurare, i-a pus lui Noe la dispoziție 120 de ani pentru a se pregăti pentru potop (Geneza 6:3) și pentru a le spune oamenilor ce avea să se întîmple, ca să se poată întoarce de la păcătoșenia lor și să fie iertați (2 Petru 2:5).

În final, oamenii n-au vrut să asculte. Au refuzat avertismentul plin de har al lui Dumnezeu. Încă o dată, copiii lui Dumnezeu I-au întors spatele, așa cum aveau libertatea să o facă. E de mirare că inima Lui a fost atît de întristată? Măcar Îi avea pe Noe și familia lui. După potop, Dumnezeu a reiterat poruncile inițiale pe care le dăduse lui Adam și Evei („Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pămîntul”, Geneza 9:1). Dumnezeu a luat-o din nou de la început, cu ei. A făcut cu Noe un legămînt care cuprindea toată omenirea (Geneza 9:8-17). Un legămînt este o promisiune sau un angajament. Acest legămînt era unilateral; se referea la promisiunea lui Dumnezeu de a nu mai distruge omenirea (Geneza 9:11). În mod uimitor, El încă Își dorea o familie umană.

În mod nu la fel de surprinzător, dar totuși aproape incredibil, abuzul de bunătatea lui Dumnezeu avea să continue. Potopului i-a urmat o a treia răzvrătire. Aceasta va forma cadrul pentru tot restul istorisirii biblice și ne va arăta, din nou, răbdarea și dragostea de nebiruit a lui Dumnezeu.

## Răzvrătirea numărul trei

Pe lângă relatările despre Adam și Eva, și despre potopul lui Noe, poate ați auzit și despre Turnul Babel. Dacă nu, nici o problemă, pentru că nici majoritatea celor care merg des la biserică nu-și dau seama ce s-a întâmplat *cu adevărat* acolo.

Istorisirea despre Turnul Babel se găsește în Geneza 11:1-9. După potop, Dumnezeu a dorit ca descendenții lui Noe să se înmulțească și să se răspândească peste tot pământul. Precum Adam și Eva, erau meniți să fie conlucrătorii lui Dumnezeu, contribuind la întreținerea creației. Dar în loc să facă acest lucru, ei s-au adunat într-un loc numit Babel și s-au pornit să construiască un turn spre propria lor slavă (Geneza 11:1-4).

Aceasta e versiunea evenimentelor cu care sîntem obișnuiți, însă adevărata lor semnificație o găsim în două versete cu care sîntem mai puțin familiarizați, dintr-o altă carte a Bibliei. Iată ce ni se spune:

Cînd Cel Preaînalt le-a împărțit moșteniri neamurilor,  
cînd i-a despărțit pe fiii oamenilor,  
le-a pus hotare popoarelor  
după numărul fiilor lui Dumnezeu,  
căci partea DOMNULUI este poporul Său,  
Iacov este partea Lui de moștenire. (Deuteronom 32:8-9)

Aceste două versete ne arată că una din judecățile lui Dumnezeu asupra celor de la Turnul Babel a fost divizarea omenirii. Pînă în acest punct al istoriei, Dumnezeu Se relaționase la specia umană ca întreg, în mod colectiv. La Babel, lucrurile s-au schimbat. Ființele umane aveau să fie separate, din punct de vedere lingvistic și geografic.

Mai rău încă, Dumnezeu S-a separat pe Sine de către omenire. Sătul de modul în care oamenii Îi sfidau voința, Dumnezeu a alocat națiunile pământului celorlalți membri ai familiei Sale supranaturale – fiii lui Dumnezeu. Acest grup era altul decît cei care păcătuiseră înainte de potop. Dumnezeu nu mai putea să-i dea pe oameni afară din locuința Sa – asta deja se întîmplase în Eden. El promisese să nu distrugă din nou omenirea după potop (Geneza 9:11), deci nu putea repeta acea catastrofă. Ce putea face acum? În esență, El a spus: „Destul! Dacă nu vreți ca Eu să fiu Dumnezeuul vostru, vă voi da în seama unora dintre asistenții Mei cerești”.

Consecințele acestei judecăți au luat multe forme. Nu ni se zice cît timp a luat, însă Biblia ne spune că fiii supranaturali ai lui Dumnezeu care fuseseră puși la cîrma națiunilor nu s-au achitat bine de îndatorire. Au devenit atît de corupți (Psalmul 82:1-5) încît Dumnezeu a

trebuit să-i judece și pe ei. Dumnezeu i-a avertizat că, într-o bună zi, le va lua nemurirea și va lua națiunile înapoi la Sine (Psalmul 82:6-8). Dar, în acest punct al povestirii, imediat după Babel, frustrarea lui Dumnezeu Îl lăsase fără copii, din punctul de vedere al unei familii omenești. Era sătul. Renunțase. De fapt... nu chiar.

## Dragostea stăruitoare a lui Dumnezeu

Ce credeți că s-a întâmplat imediat după catastrofa de la Turnul Babel? Dumnezeu i s-a arătat lui Avraam (la început numit Avram), un om în vârstă căsătorit cu o femeie (Sara) trecută de vârsta când ar fi putut avea copii. Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam: i-a promis acestui bătrîn și soției sale că vor avea un fiu. Dumnezeu avea să facă o minune. Fiul lor urma să reprezinte începutul unei noi familii a lui Dumnezeu pe pămînt (Geneza 12:1-9; 15:1-6; 18:1-15).

După ce a alocat omenirea în grija membrilor oștirii Sale cerești, Dumnezeu a dorit să-și restabilească iar o familie, cu Avraam. Acesta a crezut promisiunile Lui (Geneza 15:6). N-a fost nevoie de efort prin care să cîștige interesul sau favoarea lui Dumnezeu. *Dumnezeu* a fost acela care l-a ales pe Avraam pentru un nou început. Relația dintre ei doi a fost inițiată de Dumnezeu. Avraam a ales să creadă.

Mai tîrziu, relația bazată pe legământ, care începuse cu chemarea adresată de Dumnezeu și cu credința lui Avraam, a fost pecetluită prin simbolul fizic al circumciziei (Geneza 17:1-14; Romani 4:1-12). Întreaga familie a lui Avraam i-a urmat exemplul (Geneza 17:23). Acest semn avea să-i marcheze pe descendenții lui Avraam ca fiind poporul pe care Dumnezeu și l-a dorit ca familie. Circumcizia avea să fie un semn de aducere aminte și pentru femeile din spița lui Avraam. Deoarece urmau să se căsătorească numai cu bărbați din familia extinsă, cînd se hotărau să aibă copii, aveau să-și amintească mereu că poporul lor fusese creat în mod supranatural din Avraam și Sara.<sup>6</sup>

E important să realizăm că legământul lui Dumnezeu cu Avraam se baza pe încrederea în promisiunile lui Dumnezeu – pe credință. Dumnezeu nu l-a abordat pe Avraam pentru că găsisse un om care știa să respecte regulile. Mîntuirea nu se bazează pe comportament. Nu putem să ne cîștigăm mîntuirea. Dacă așa ar sta lucrurile, ar însemna că Dumnezeu ne este dator *nouă*, în virtutea performanțelor noastre. Ar însemna că El ne *datorează* ceva ca

---

<sup>6</sup> Autorul se referă aici la faptul că, deși circumcizia se aplica numai trupurilor bărbaților din poporul Israel, soțiile lor aveau ocazia să-și amintească de semnul legământului în cadrul relațiilor intime dintre soți și soții. (N. tr.)

răspuns la realizările noastre. Gîndiți-vă cît de absurdă e această idee. Dimpotrivă, respectarea semnului legămîntului de către Avraam și descendenții săi era o manifestare a credinței lor în promisiunile lui Dumnezeu. Era un mod de a arăta celor din jur cui aparține loialitatea lor.

Apostolul Pavel îl dă pe Avraam ca exemplu al credinței loiale (Romani 4:1-12). Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și a fost primit de El *înainte* să se supună vreunor reguli. Respectarea regulilor arăta că el crezuse deja. Nu era un substitut pentru încredere. Încrederea (credința) era lucrul esențial. Loialitatea față de această credință – față de acest Dumnezeu – e ceva despre care vom vorbi mai tîrziu. În zilele noastre, o numim „ucenicie”. Credința și loialitatea sînt două lucruri distincte. Au legătură, dar nu sînt interschimbabile. Tot așa este și cu mîntuirea și ucenicia.

Promisiunea făcută lui Avraam că va avea un fiu (și că el va fi începutul unei familii noi, care avea să devină un mare popor) a fost cel de-al doilea legămînt făcut de Dumnezeu după dezastrul din Eden. Primul a fost făcut cu Noe. Prin amîndouă Dumnezeu a urmărit să țină în viață visul Său de a avea o familie umană. Însă aceste legăminte nu au avut ca obiect doar dorința lui Dumnezeu de a nu renunța. Ci, de asemenea, au avut în vedere dorința Sa de a extinde tuturor oamenilor oferta vieții veșnice. Dumnezeu n-a renunțat la omenire. N-a putut să înceteze a-i iubi pe oameni. Dumnezeu a continuat să-Și dorească o familie umană.

El Și-a ținut promisiunea față de Avraam. Avraam și Sara au avut, într-adevăr, un fiu – pe Isaac (Geneza 17:19-21; 21:1-7). Familia extinsă a lui Avraam a ajuns mai apoi să fie cunoscută sub numele de „Israel”, termenul cel mai des folosit în Vechiul Testament pentru membrii familiei omenești a lui Dumnezeu (Geneza 32:28; Deuteronom 32:9; Isaia 44:1). Însă ce s-a întîmplat cu oamenii din celelalte națiuni, cei pe care Dumnezeu i-a dat în grija fiilor lui Dumnezeu, după răzvrătirea de la Turnul Babel? Aceștia sînt numiți în Biblie „neamuri”, un termen ce înseamnă „ne-israeliți”. În ciuda a ceea ce s-a petrecut la Babel, Dumnezeu nu i-a dat nici pe ei uitării.

El a ales să o ia de la început cu un popor nou (Israelul), dar nu s-a oprit aici, ci i-a spus lui Avraam și că, în viitor, descendenții săi aveau să devină o binecuvîntare pentru celelalte națiuni ce fuseseră părăsite de Dumnezeu (Geneza 12:3)! Mulți ani mai tîrziu, Isus, care provenea din familia lui Avraam, avea să fie descendentul specific care urma să aducă toate națiunile lumii înapoi la Dumnezeu (Galateni 3:16-18, 26-29).

Înainte de venirea lui Isus, neamurile puteau să se alătore familiei lui Dumnezeu alegînd să renunțe la orice alte zeități, să creadă în El, și să-și asume semnul legămîntului lui Dumnezeu.

Între vremea lui Avraam și venirea lui Isus s-au scurs multe secole. Istoria Israelului ca „parte de moștenire” a Domnului (Deuteronom 32:9) n-a fost nici pe departe o privilegiu încântătoare. Israeliții erau poporul lui Dumnezeu, dar, în mod regretabil, și poate previzibil, loialitatea lor a cedat. Momentul lor cel mai întunecat avea să vină.



## Capitolul TREI

### Dumnezeu, trădat de familia Sa

Istoria Israelului biblic a fost o poveste lungă, întortocheată, plină atât de triumf cât și de tragedie. Nimic din toate acestea nu l-a surprins pe Dumnezeu. El știa la ce să se aștepte din partea oamenilor. A știut dintotdeauna cu cine are de-a face.

#### Musafirii care nu s-au dat duși

Dumnezeu l-a înștiințat pe Avraam că viitorul urmașilor săi avea să fie dificil. A fost deschis față de el. I-a spus: „Să știi negreșit că cei din sămânța ta vor locui ca străini într-o țară care nu este a lor, vor sluji ca robi și vor fi asupriți patru sute de ani” (Geneza 15:13). Asta era vestea proastă, dar Dumnezeu i-a dat și o speranță: „Dar pe neamul căruia îi vor sluji îl voi judeca Eu, și după aceea vor ieși de acolo cu averi mari” (Geneza 15:14).

Și așa a și fost: descendenții lui Avraam, acum sub conducerea nepotului său, Iacov, al cărui nume Dumnezeu l-a schimbat în „Israel”, au ajuns în cele din urmă în Egipt, la mîna lui Faraon (Exod 1). Se duseseră acolo cu aprobarea lui Dumnezeu, pentru a scăpa de o foamete (Geneza 45:5-11). Greșeala lor a fost că nu s-au mai dat duși, și nu s-au întors în țara pe care le-o dăduse Dumnezeu, după ce foametea a luat sfîrșit. Au rămas mult prea mult în Egipt.

Cît s-au aflat acolo, israeliții au crescut la număr, atît de mult încît lui Faraon a început să-i fie teamă că nu va mai putea menține controlul asupra țării (Exod 1:8-10). Ca rezultat, i-a pus la muncă forțată și a început să îi extermine pe nou-născuții băieți (Exod 1:14-16). Însă Dumnezeu a intervenit, și i-a ajutat să devină și mai numeroși (Exod 1:8-21).

În total, Israelul a petrecut patru secole în Egipt, în condiții grele. În cele din urmă, Dumnezeu a intervenit și a salvat viața unui băiețel numit Moise. Dumnezeu a orchestrat circumstanțele în așa fel încît pruncul a fost crescut chiar în casa lui Faraon, sub nasul lui (Exod 2:1-10). Moise a dus un trai privilegiat, însă într-o zi a comis o crimă capitală, ucigînd

un om într-o luptă pe care o declanșase pentru a salva un israelit oropsit. Ca să scape de pedeapsă, a fugit din Egipt.

Moise a început o viață nouă într-un loc izolat, numit Madian. Dumnezeu i-a ieșit în cale pe Muntele Sinai, arătându-i-Se într-o tufă în flăcări – o întâlnire ce avea să schimbe cursul istoriei poporului său și a lumii întregi (Exod 3:1-15). Dumnezeu l-a trimis pe Moise înapoi în Egipt, pentru a-l înfrunta pe Faraon. Avea ca misiune să ceară eliberarea poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a promis lui Moise că-l va ocroti, și că îi va da puterea necesară (Exod 3:16-22).

Evenimentele care au urmat sînt printre cele mai vestite din întreaga lume. Chiar dacă n-ai citit Biblia niciodată, probabil ai auzit de ele, sau ai văzut vreunul din filmele care le înfățișează. Dumnezeu a trimis urgii asupra Egiptului și a zeilor săi după ce Faraon a refuzat să-i lase pe israeliți să plece (Exod 7-12). Dumnezeu l-a folosit pe Moise pentru a forța eliberarea mulțimilor de israeliți din robia egipteană. El a despărțit Marea Roșie pentru a-i salva, atunci cînd egiptenii s-au hotărît să-i urmărească prin deșert pentru a-i ucidă (Exod 13:17 pînă la Exod 14). Trecerea Mării Roșii este de departe cel mai spectaculos miracol din Biblie. Însă scopul n-a fost spectacolul, ci salvarea unui popor. Dumnezeu voia să-Și recupereze familia.

## Lege și loialitate

În cele din urmă, Dumnezeu Și-a adus poporul în locul în care îi vorbise lui Moise la început. Acolo a dat Israelului legile Sale – cele Zece Porunci. A făcut un legămînt cu ei. E important să ne dăm seama că Israelul era deja poporul lui Dumnezeu, înainte să primească cele Zece Porunci. Dumnezeu S-a referit la popor ca fiind familia Sa în confruntarea lui Moise cu Faraon (Exod 3:7, 10; 4:23; 5:1; 6:7; 7:4). Legile nu aveau ca scop *cîștigarea prin efort* a unui loc în familia lui Dumnezeu. Israelii erau *deja* familia Lui.

Trebuie să discutăm mai pe larg despre această distincție. E foarte importantă. În loc de a le cere să dobîndească prin eforturi proprii o poziție în familia lui Dumnezeu, El a dat poporului Său legi pentru ca ei să poată arăta că *doresc să facă parte din familie*. Ținerea legilor avea ca scop să-I arate lui Dumnezeu că n-aveau de gînd să-L trădeze și să se alinieze cu vreun alt dumnezeu. Rămînînd credincioși loiali ai Săi avea să le dea ocazia de a fi folosiți de Dumnezeu pentru a sluji celorlalte națiuni, ca o „împărăție de preoți” (Exod 19:5-6). Dumnezeu voia ca toată omenirea să facă parte din familia Lui. A început cu un grup –

Israelul. Dacă aceștia aveau să-I fie credincioși loiali, urmau să fie o binecuvântare pentru toate celelalte națiuni (Geneza 12:3).

Mai este un unghi din care să privim acest legământ pentru a-l înțelege mai bine. Legile lui Dumnezeu nu aveau ca scop să-i facă pe oameni suficient de buni pentru a-L determina pe Dumnezeu să-i iubească. El deja iubea Israelul (Deuteronom 7:7-8). El le dăduse în mod supranatural lui Avraam și Sarei capacitatea de a avea un copil, din care, de-a lungul timpului, avea să crească poporul Israel. Întregul Său țel era de a avea o familie. Dumnezeu n-a creat o listă de reguli prin care ei să se califice ca membri ai familiei. Ei *erau* familia Sa. Legile lui Dumnezeu au fost date pentru a-i ajuta pe copiii Săi să evite alți dumnezei și să ducă vieți pașnice și fericite laolaltă – și nu pentru a schimba în bine atitudinea lui Dumnezeu față de ei.

Nedezmințindu-Se, Dumnezeu avea să țină cont și de acum încolo de libera lor voință. El nu le-a impus, ci doar le-a cerut, să creadă în El – în cine este El, în faptul că i-a creat din dragoste – și să renunțe la toți ceilalți dumnezei. Orice membru al poporului Israel putea să renunțe la dragostea lui Dumnezeu dacă dorea. Putea alege să nu creadă. Putea alege să se închine vreunui alt dumnezeu. Și după cum vom vedea, mulți exact asta au făcut.

Odată ce israeliții au plecat de la Muntele Sinai (unde Dumnezeu le-a dat legea), El i-a condus, sub forma unui om (înger), către Țara Promisă (Exod 23:20-23; Judecători 2:1). De-a lungul drumului, poporul s-a văitat în mod constant că n-aveau suficientă hrană și apă – Dumnezeu le-a împlinit toate nevoile (Exod 15:22-27; 16:1-30). Au avut de luptat pe viață și pe moarte cu dușmanii din țară – Dumnezeu i-a salvat de la pierzanie (Deuteronom 2-3; Iosua 11-12; Psalmul 136:10-24; Faptele Apostolilor 13:19).

## **Spirala decăderii**

Ai zice că, după ce Dumnezeu i-a adus în Țara Promisă, israeliții ar fi avut cu toții în inimă o copleșitoare dragoste de Dumnezeu – că loialitatea și credința lor s-ar fi aflat la un nivel record. Dar nu. În schimb, s-au decis să încerce a co-exista cu răul aflat acolo. Au refuzat să-i dea afară din țară pe idolatri (oameni care se închinau altor dumnezei prin intermediul idolilor). De parcă israeliții nu-și mai aminteau nimic din trecut, despre faptul că răzvrătirea aduce dezastrul. Lipsa lor de loialitate și dragoste față de Dumnezeu a dus la această scenă demoralizatoare:

Îngerul Domnului S-a suit de la Ghilgal la Bochim și a zis: „Eu v-am scos din Egipt și v-am adus în țara pe care le-am promis-o strămoșilor voștri! Am spus: «Niciodată nu voi rupe legământul Meu cu voi. Iar voi să nu încheiați legământ cu locuitorii acestei țări, ci să le dărâmați altarele!» Voi însă nu ați ascultat de glasul Meu! De ce ați făcut lucrul acesta? Acum vă spun din nou: «Nu-i voi izgoni dinaintea voastră, ci vă vor fi ca niște spini în coaste, iar zeii lor vă vor fi o ispită!»“ (Judecători 2:1-3, NTLR)

Dumnezeu a fost nevoit să-Și judece poporul... din nou. În esență, le-a spus: „Eu am plecat. Să vedem cum vă veți descurca singuri, din moment ce nu Mă vreți cu voi”. Am mai văzut acest lucru întâmplându-se și mai înainte. Și, după cum am mai văzut, poporului lui Dumnezeu nu i-a mers bine în lipsa prezenței Lui alături de ei. Iar, pentru că tot recapitulăm istoria, răspunsul lui Dumnezeu ne este de asemenea familiar: El S-a întors către Israel iar și iar, pentru a-i salva din necazuri. Cunoaștem cu toții astfel de persoane. Poate chiar tu ești unul din aceștia. Continui să ajuți o persoană dragă, din dragoste, chiar pînă în punctul cînd pare cu totul irațional. Și dacă ne gîndim la ce a făcut Dumnezeu pentru Israel, într-adevăr, pare o nebunie. Însă Dumnezeu Își dorește o familie umană, chiar și atunci cînd El nu e dorit. Dragostea Lui sfidează logica.

Întreaga carte biblică a Judecătorilor, din care provine citatul de mai sus, înfățișează un șir aparent fără sfîrșit de răzvrătire spirituală, urmată de suferința pe care aceasta o aduce cu sine, de strigătele de ajutor către Dumnezeu, și de intervenția Sa plină de dragoste. Iar și iar. Această învîrtire în cerc a durat cîteva secole. A atins un fel de punct culminant cînd poporul Israel i-a cerut lui Samuel, preotul și profetul lor, să ungă un rege care să-i conducă.

Nu în mod surprinzător, cel pe care poporul l-a ales drept rege (Saul) a fost un dezastru total. Cînd alesul poporului trebuie tras afară de mîncă de unde s-a ascuns, pentru că nu vrea să-și asume responsabilitatea (1 Samuel 10:22), îți dai clarevrei seama (sau ar trebui să-ți dai seama) că lucrurile n-au să meargă bine. În cele din urmă, Dumnezeu l-a ales pe David în locul lui Saul. David „au fost om cu păcate”, dar a fost mai bun decît Saul. Niciodată n-a dat dovadă de lipsă de loialitate sau dragoste față de Dumnezeu. A încălcat anumite legi morale ale lui Dumnezeu, dar s-a pocăit, și niciodată nu s-a închinat vreunui alt dumnezeu. Din acest motiv, Dumnezeu a făcut un legământ cu David și i-a promis că numai fiii săi vor putea fi conducători legitimi ai Israelului.

Acest legământ avea ca obiect crearea unei dinastii a lui David. Dumnezeu avea să considere ca regi legitimi numai pe descendenții săi. E trist, însă, că restul istoriei poporului Israel din relatările biblice include mulți regi care, deși se trăgeau din spița corectă, n-au corespuns rolului din celelalte puncte de vedere. Dumnezeu a trebuit să răstoarne pe mulți dintre

urmașii lui David, pentru că I-au fost neloiali, alegînd să meargă după alți dumnezei. Un descendent al lui David care moștenește tronul trebuia să-L iubească pe Dumnezeu, nu doar să provină din familia corectă. De aceea, fiecare rege avea responsabilitatea să aibă asupra sa o copie a legilor lui Dumnezeu (Deuteronom 17:18; 2 Regi 11:12). El trebuia să fie exemplul cel mai bun de credincios loial.

Fiul lui David, Solomon, a fost regele cu cel mai mare succes din istoria Israelului (dacă socotim după cît teritoriu și cîtă bogăție a acumulat). Dar, regretabil, credința sa loială în Dumnezeu cel adevărat s-a clătinat. A adus jertfe altor dumnezei și a avut un șir de căsătorii motivate politic, care au adus în Israel închinarea la alți dumnezei (1 Regi 11:1-8). Cu alte cuvinte, Solomon a început un șir de compromisuri spirituale și de răzvrătire care a dus la ruină națională.

## **Trădarea finală**

După moartea lui Solomon, zece din cele doisprezece seminții s-au revoltat împotriva successorului său (1 Regi 11:41-12:24). Regatul Israelului s-a rupt în două, după hotarele dintre seminții. Familia lui Dumnezeu era acum dezbinată. Din nefericire, mulți regi din perioada care au urmat nici măcar n-au mai apucat să vadă o copie a legilor lui Dumnezeu. (2 Regi 22:8-13).

Partea de nord a națiunii dezbinată (cele zece seminții care se răzvrătiseră din punct de vedere politic) s-a cufundat imediat în răzvrătire spirituală. În loc să dea dovadă de credință loială Dumnezeului care le dăduse țara, și care i-a adus pe lume în mod supranatural, majoritatea Israelului L-a trădat pe Dumnezeu. De aceea, profetii care umblau prin țară predicînd în această perioadă au comparat răzvrătirea spirituală cu „dedarea la curvie” și cu adulterul spiritual – o analogie izbitoare. Partea de sud a țării (cuprinzînd două seminții) a decăzut mai lent în aceeași direcție, dar păcatul gradat e tot păcat.

Părăsirea lui Dumnezeu niciodată nu duce la bine. După cum spune Biblia în altă parte, „să știi că păcatul te va ajunge!” (Numeri 32:23). Precum făcuse și în trecut, Dumnezeu i-a permis poporului Său să-și exercite libertatea și să suporte consecințele. În anul 722 înainte de Hristos, partea de nord a națiunii a fost în final cotropită de un popor pe care eu îl numesc Klingonienii Vechiului Testament – asirienii. Dacă sînteți mai obișnuiți cu Stăpînul Inelelor decît cu Star Trek, asirienii sînt echivalentul hoardelor Mordorului.

Analogiile sînt potrivite, pentru că asirienii aveau reputa ia, binemeritată, de a fi plini de cruzime. Ei au risipit cele zece seminții ale Israelului pe toată suprafa a lumii antice, desp r ind familii  i jefuindu-le de tot ce aveau. Cele două seminții rămase în partea de sud a  arii au fost cucerite de babilonieni la pu in mai mult de o sută de ani după aceea ( n anul 586 înainte de Hristos). Mii de israeliți au fost lua i cu for a în exil, în Babilon.

Să fim sinceri: n-ar fi prea greu de înțeles dacă în acest moment Dumnezeu ar fi ales să dea uitării acest popor. Că doar se r zvr tiser  iar  i iar  i iar, pe parcursul a mai bine de o mie de ani, de la vremea lui Avraam  ncoace. E greu de evitat concluzia că au primit după faptă  i răsplată. Însă nu a a lucrează Dumnezeu.

 n loc să tragă cortina, Dumnezeu a hot r t că * n continuare*  i dorea o familie umană. Dar pentru a aduce înapoi în familia Sa atât pe poporul Său, c t  i restul omenirii, era nevoie de o schimbare de strategie. Dumnezeu făcuse o serie de legăminte cu poporul Său, însă oamenii tot oameni sînt. Gre esc... *mult*,  i cu regularitate. Restul omenirii fusese distribuit ființelor supranaturale („fiilor lui Dumnezeu”; Deuteronom 32:8) care între timp deveniseră du mani ai creatorului lor, Dumnezeul Israelului. Situa ia era complicată.

Dumnezeu a venit cu o solu ie în două etape. C nd cei din urmă copii din familia lui Dumnezeu se aflau în pragul exilului, El i-a îndemnat pe doi profe i, Ieremia  i Ezechiel, să spună poporului că nu au fost dați cu totul uitării. Că Dumnezeu va face „un nou leg m nt” cu copiii Săi, marcat de venirea Duhului Său (Ieremia 31:31-34; Ezechiel 36:22-28). Avea să vină o nouă zi.

Dar cum avea Dumnezeu, în această „nouă zi”, să onoreze vechile legăminte fără să le desfiin eze  i fără să le schimbe? Mulți israeliți îl respinseseră pe Dumnezeu,  chin ndu-se la al i dumnezei.  i arătaseră dispre ,  nc lc ndu-I legile. Aceste lucruri L-au întristat pe Dumnezeu. Dorin a Lui era să- i onoreze promisiunile, însă foarte mul i din copiii Săi fuseseră ademeni i de  chinarea la dumnezei străini.

Iar acesta era drumul spre moarte. Să ne amintim că, din pricina evenimentelor din Eden, destinul fiecărei ființe umane era de a muri, de a nu avea viața veșnică. Aceasta era posibilă numai dacă se întorceau la adevăratul Dumnezeu, crez nd în dragostea  i promisiunile Lui. Prea mulți israeliți au uitat cu totul de aceste lucruri. Nu li se dăduse op iunea de a- i alege dumnezeii de ici, de colo, după cum aveau chef, în stilul unui bufet spiritual. Era nevoie de credința în Dumnezeul adevărat, o credința statornică.

Situa ia a devenit cu at t mai problematică în privința regilor Israelului. Dumnezeu  i promisese lui David că urma ii săi aveau să-i mo teneasc  tronul, însă mulți dintre aceștia

I-au întors spatele. Dumnezeu nu avea cum să ignore această lipsă de credință loială. Nu avea nici cum să-Și anuleze promisiunea, ca și cum tot planul nu fusese decît o idee proastă. Un Dumnezeu atotștiitor nu are idei proaste.

Așadar, cum avea El să-Și onoreze promisiunile față de un popor care-L respinsese, și care era acum înstrăinat de El? Era nevoie de inimi noi. Oamenii aveau nevoie de prezența Lui călăuzitoare. Era nevoie de un descendent al lui Avraam și al lui David, care să fie regele suprem și întruchiparea perfectă a lui Dumnezeu. Acest descendent trebuia de asemenea să răstoarne blestemul morții de peste specia umană. Însă cum ar putea un simplu om să înfrîngă moartea? Trebuia să fie de-a dreptul Dumnezeu. Cum se puteau face toate acestea?

Nici o grijă...

## Capitolul PATRU

### Dumnezeu Se alătură familiei Sale umane

Creștinii sînt în general bine informați despre venirea lui Isus. Știu că a fost născut în mod miraculos de către Maria, o tînă ră fecioară (Matei 1:18-25). În cultura mai largă oamenii sînt obișnuiți cu imaginea lui Isus ca prunc în iesle, mai ales cînd vine vremea podoabelor de Crăciun. Anumite colinde vechi, dar încă îndrăgite, pomenesc faptul că venirea lui Isus a împlinit profețiile din Vechiul Testament despre Mesia.

#### Isus n-a venit doar ca să moară pe cruce

De obicei, majoritatea atenției se îndreaptă asupra faptului că Isus S-a născut pe lume pentru ca în cele din urmă să moară pe cruce. El avea să fie mijlocul prin care noi primim iertarea păcatelor și deci, în consecință, re-întrarea în familia lui Dumnezeu (Ioan 3:16). Cu alte cuvinte, cînd se gîndesc la Isus, majoritatea creștinilor se gîndesc la cruce. Dar asta înseamnă să pierdem din vedere ceva important.

Dacă ne concentrăm doar asupra crucii, faptul că Dumnezeu a devenit om se estompează. Majoritatea creștinilor nu realizează că *a trebuit* ca Dumnezeu să devină om – din multe motive: pentru a îndeplini toate legămintele Vechiului Testament și pentru a răsturna urmările răzvrătirilor supranaturale despre care am vorbit mai sus.

Dumnezeu a refuzat să distrugă omenirea sau să renunțe la planul Său, păstrînd vie speranța că ființele umane vor putea fi, într-o zi, cu El pentru totdeauna. El S-a apropiat iar și iar de oameni, oferindu-le iertare și o relație cu El. Dorința lui Dumnezeu era ca ei să creadă, și să-și arate credința printr-o viață trăită în armonie cu El și unii cu ceilalți. Însă copiii lui Dumnezeu L-au respins la fiecare pas. Ca și cum, de fiecare dată cînd Dumnezeu a spus: „Puteți încă să veniți să fiți cu Mine – credeți-Mă și arătați prin fapte ce aveți în inimă”, problema s-a adîncit și mai mult. Biblia folosește analogia oilor fără păstor pentru a descrie această înclinație a noastră (Isaia 53:6; Matei 9:36), și nu cred că greșește.



După cum am notat la sfârșitul capitolului anterior, copiii lui Dumnezeu aveau nevoie de inimi noi, și de prezența lui Dumnezeu ca să-i ajute să creadă. Aveau nevoie de ceva care să-i salveze de ei înșiși și de un destin lipsit de viața veșnică alături de Dumnezeul care-i iubea. Trebuia găsită o cale prin care Dumnezeu să-Și onoreze promisiunile și legământele, să desființeze blestemul morții și să-Și ajute poporul să fie statornic în credință.

Dumnezeu a venit cu o soluție radicală pentru aceste probleme. Trebuia ca El Însuși să devină om. Să Se alăture speciei umane. *Aici intră în scenă Isus*. Isus era Dumnezeu devenit om (Ioan 1:1, 14-15; Coloseni 1:15-20; 2:6-9). El era soluția pentru toate aceste obstacole.

Numai murind în locul întregii omeniri putea fi desființat blestemul morții care o umbrea. Dar asta însemna ca moartea să fie urmată de o înviere, ceea ce numai Dumnezeu putea realiza. *Isus era soluția pentru evenimentele din Eden*.

Vă amintiți de legământul lui Dumnezeu cu Avraam? Dumnezeu intervenise în mod supranatural pentru a le da lui Avraam și Sarei capacitatea de a avea un fiu. Acela a fost punctul de început al națiunii Israel. Dumnezeu i-a spus lui Avraam că unul din descendenții săi va binecuvînta națiunile părăsite de El la Turnul Babel. Dar cum ar fi putut un simplu om să facă toate astea? Numai Însuși Dumnezeu putea fi loialul urmaș al lui Avraam care să împlinească promisiunea acelui legământ, de a binecuvînta toate popoarele. *Isus a fost acest urmaș al lui Avraam* (Matei 1:1; Luca 3:34). El era odrasla promisă care avea să elibereze oamenii din națiunile înstrăinate („neamurile”) de sub ceilalți dumnezei, ca să se poată întoarce în familia lui Dumnezeu (Galateni 3:16-18, 26-29). *Isus era soluția împlinirii legământului cu Avraam*.

Isus era de asemenea un descendent al lui David, așadar El era regele legitim (Matei 1:1; Luca 1:32; Romani 1:3). *Isus era soluția pentru împlinirea legământului cu David*. Avea genealogia corectă, plus faptul că I-a rămas perfect loial lui Dumnezeu. Nu S-a abătut niciodată de la cuvîntul Lui. Nu a comis nici un păcat (2 Corinteni 5:21; Evrei 4:15; 1 Petru 2:22). Faptul că nu a păcătuit niciodată a însemnat de asemenea că El a fost exemplul perfect al scopului legii lui Dumnezeu, și al legământului de la Muntele Sinai. Isus era întruchiparea supremă al lui Dumnezeu (2 Corinteni 4:4; Coloseni 1:15). El ilustrează perfect ce înseamnă a fi un reprezentant al Lui; Dumnezeu dorește să ne conformăm exemplului lui Isus (2 Corinteni 3:18; Coloseni 3:10). După cum vom vedea mai târziu, a fi ucenic al Său asta înseamnă (1 Petru 2:21).

Faptul că Dumnezeu a devenit om este o idee greu de pătruns. Dumnezeu a putut deveni om, pentru că El e mai mult decît o singură persoană. Dumnezeu este trei persoane, care sînt complet identice în natura lor. Biblia folosește termenii „Tată”, „Fiu” și „Duh Sfînt” pentru a

distinge între aceste trei persoane. Creștinii le numesc, luate laolaltă, „Sfînta Treime” sau „Trinitatea”. „Dumnezeu Fiul” a devenit om: Isus (Ioan 1:1, 14-15). Teologii numesc acest lucru „întropare”, un termen ce înseamnă că Dumnezeu a venit „în trup”. Isus era singura ființă umană pe care Dumnezeu Tatăl se putea baza pentru împlinirea legămintelor.

Vă amintiți poate că mai sus am menționat că Dumnezeu a știut „dinainte de întemeierea lumii” că avea să-L trimită pe Fiul Său, Isus, să-i aducă înapoi pe oameni în familia Sa (Efeseni 1:1-14; 1 Petru 1:20). E uimitor că Fiul a fost gata să devină om, să îndure chinuri, și să moară, ca Dumnezeu să poată avea o familie umană. Iată cum descrie un pasaj din Noul Testament această conversație:

Cînd vine în lume, Hristos zice [către Dumnezeu Tatăl]: *Jertfă și ofrandă n-ai voit, ci Mi-ai pregătit un trup [...]. Atunci am zis: „Iată-Mă, în sulul cărții este scris despre Mine, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!”* (Evrei 10:5, 7).

E un lucru bun că Dumnezeu Fiul a fost gata să Se nască în lume, și să fie Isus. În joc nu era doar dorința de a împlini legămintele, ci și de a pune capăt mării suferințe cauzate de răzvrătirile ființelor supranaturale. Trebuie să înțelegem că aceste răzvrătiri au necesitat ca Dumnezeu să devină om – pentru că unirea Lui cu familia Sa umană a deschis ușa pentru venirea Duhului.

## **Mai mult decît rezolvarea Căderii**

Deoarece Dumnezeu a devenit om în Isus, a fost capabil să moară. Acesta e un lucru important, deoarece moartea poate fi învinsă doar prin înviere. Înviere nu există fără să fie mai întîi o moarte. Deoarece Isus era de asemenea Dumnezeu, avea puterea de a Se aduce pe Sine înapoi la viață (Ioan 10:17-18). Deoarece moartea lui Isus era planul lui Dumnezeu, El a știut dinainte de întemeierea lumii că avea să-L învieze pe Isus din morți (Faptele Apostolilor 2:23-24, 32; 3:15; 10:40; Galateni 1:1).

Învierea este un pod peste prăpastia dintre noi și Dumnezeu. Moartea a fost biruită – efectul răzvrătirii din Eden. Problema lui Adam și a Evei, cauzată de ispitirea șarpelui (Satana), a fost rezolvată. Oricine crede că moartea și învierea lui Isus ne pun la dispoziție iertarea păcatelor și viața veșnică va face parte pentru totdeauna din familia lui Dumnezeu (Romani 4:16-25; 8:10-11; 10:9-10; 1 Corinteni 6:14).

Odată ce Isus a înviat din morți, a trebuit să Se întoarcă („să Se înalțe”) la cer. Isus S-a înălțat la cer și Și-a luat tronul la dreapta lui Dumnezeu Tatăl (Marcu 16:19; Ioan 20:17; Coloseni

3:1; Evrei 12:2). Acest lucru a deschis drumul pentru venirea Duhului Sfânt, care urma să locuiască în credincioși (Faptele Apostolilor 2:33; Romani 8:9-11). Isus a trebuit să plece, pentru ca Duhul Sfânt să vină (Ioan 14:25-26; 15:26; 16:7; Luca 24:49).

Venirea Duhului a însemnat împlinirea noului legământ descris de Ieremia și Ezechiel (Ieremia 31:31-34; Ezechiel 36:22-28). Duhul avea să fie Acela ce va aduce victorie asupra naturii noastre corupte (Galateni 5:16-17), și ale Cărui lucrări aveau să fie „și mai mari” decât lucrările lui Isus (Ioan 14:12). Isus știa că moartea și învierea Sa erau esențiale pentru punerea în practică a Noului Legământ. De aceea, la Cina cea de Taină, El le-a spus ucenicilor că sîngele Său era „sîngele legământului” vărsat pentru ei (Matei 26:28; Marcu 14:24; Luca 22:20). Odată ce Isus S-a întors la cer iar Duhul S-a coborât pe pămînt, omenirea n-a mai fost în starea de neputință în fața păcatului.

Concluzia este că, pentru ca Dumnezeu să poată soluționa problemele legate de familia Sa umană – permanentele eșecuri și răzvrătiri, a fost nevoie ca El să devină om și să îplinească El Însuși toți termenii legămintelor.

Gîndiți-vă la întrebarea ce formează obiectul acestei cărți: Ce-Și dorește Dumnezeu? El te vrea *pe tine*. Și L-a trimis pe unicul Său Fiu pe pămînt, în persoana lui Isus, ca să îndrepte problema morții și a păcatului, și să-Și îndeplinească legămintele pe care le făcuse cu omenirea, ca să te poată aduce *pe tine* acasă pentru totdeauna. Dumnezeu a devenit parte din familia umană. Nu a existat altă cale. Sînt multe motive pentru care evanghelia n-are nimic de-a face cu comportamentul nostru – cu ideea că trebuie să cîștigăm prin efort dragostea și mîntuirea lui Dumnezeu. Iar acesta e cel mai mare dintre ele. E o nebunie să credem că faptele noastre imperfecte vor putea fi vreodată suficiente. Venirea, moartea și învierea lui Hristos nu ar fi fost necesare dacă ne-am fi putut cîștiga singuri mîntuirea.

## **Satana și slujitorii lui – „Tăntălăul și gogomanii”?**

Această istorisire mai are o întorsătură pe care nu vreau s-o pierdeți din vedere. Poate, ca și mine (și nu o dată), v-ați pus o anumită întrebare. Dacă moartea și învierea lui Isus aveau să desființeze efectele a ceea ce a făcut șarpele (Satana), să stăvilească răutatea care permează lumea, și să aibă ca rezultat abrogarea autorității zeilor sfidători ai națiunilor, *cum se face că Satana și celelalte duhuri rele au fost atît de fraieri încît să-L omoare pe Isus?* Pare o prostie fantastică din partea lor.

Gîndiți-vă. Cheia întregului plan al lui Dumnezeu era moartea lui Isus – pentru că e nevoie de o moarte ca să avem o înviere care biruie moartea. Iar Isus nu S-ar fi putut întoarce la Dumnezeu Tatăl fără să-Și fi îndeplinit misiunea – ceea ce ar fi însemnat că Duhul n-ar fi putut să vină pentru a Se contrapune naturii noastre corupte. Dacă Satana și celelalte puteri ale întinericului L-ar fi lăsat în pace pe Isus, *planul lui Dumnezeu ar fi dat greș*. Sînt ei o clică de gogomani supranaturali?

Am scris mult pe acest subiect. Este fascinant. Noul Testament ne dă, în fapt, un răspuns la această întrebare. Apostolul Pavel, vorbind despre vestea bună („evanghelia”) despre Isus propovăduită de el, ne spune:

Dimpotrivă, propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu cea tainică și ținută ascunsă, pe care a rînduit-o Dumnezeu spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o nici unul dintre conducătorii acestui veac; căci, dacă ar fi cunoscut-o, nu L-ar fi răstignit pe Domnul slavei. (1 Corinteni 2:7-8)

Termenul de „conducători” e folosit de Pavel în alte locuri pentru a-i desemna pe membrii malefici ai lumii spiritelor (Efeseni 3:10; 6:12; Coloseni 1:16). Ideea e simplă: *Satana, demonii și fiii rivali ai lui Dumnezeu n-au știut care era planul Dumnezeu*. Desigur, cînd Isus Și-a început lucrarea, au fost conștienți de identitatea Lui. Citim că I s-au adresat lui Isus numindu-L „Fiul lui Dumnezeu” și „Fiul Celui Preaînalt” (Matei 4:1-11; 8:29; Marcu 1:12-13, 21-24; 3:11; Luca 4:1-13, 31-37; 8:28). Vechiul Testament arăta clar că Dumnezeu a continuat să-Și dorească o familie umană pentru a domni alături de El, ca la început în Eden. E posibil ca Satan și acoliții săi să fi priceput că Isus venise pentru a pune lucrurile în mișcare în acest sens. Însă n-au avut habar cum. Din punctul lor de vedere, a-L ucide a fost logic. Însă moartea Lui era cheia întregului plan. Dumnezeu i-a tras pe sfoară.

Ne vine ușor acum să rîdem de dușmanii supranaturali ai lui Dumnezeu, văzîndu-i păcăliți de inteligența Lui infinit superioară. Dar să nu pierdem din vedere punctul central. Dumnezeu S-a alăturat umanității nu pentru a-i face de rîs pe Satana și pe demonii lui. Ci pentru că te-a dorit *pe tine* în familia Sa. Nu a avut nevoie de nici un alt motiv. Persoana ta a fost de-ajuns.

Istorisirea n-a ajuns însă la capăt. Isus Și-a făcut partea. Acum trebuie să privim mai cu atenție la rolul Duhului Sfînt – dintr-un motiv simplu dar semnificativ: are legătură directă cu rolul nostru de a-L ajuta pe Dumnezeu să aducă înapoi în familia Sa cît mai mulți oameni posibil.

## Capitolul CINCI

### Dumnezeu în căutarea familiei Sale

După cum am notat în capitolul anterior, venirea Duhului Sfânt a fost împlinirea noului legământ descris de către Ieremia și Ezechiel (Ieremia 31:31-34; Ezechiel 36:22-28). Lucrarea Duhului în fiecare credincios face posibilă victoria asupra robiei păcatului. E ca o palmă peste obraz pentru fiii lui Dumnezeu căzuți<sup>7</sup>. Însă este un asalt și mai direct asupra unui alt set de răufăcători supranaturali.

Sosirea Duhului a lansat o operațiune de infiltrare împotriva fiilor lui Dumnezeu cărora El le-a alocat națiunile înstrăinate (Deuteronom 32:8) – ființele supranaturale care au dezertat, încetînd să-L slujească pe Dumnezeu, și au devenit corupte, abuzînd de oamenii aflați sub domnia lor (Psalmul 82).

Isus știa toate aceste lucruri. Dar noi foarte des le pierdem din vedere atunci cînd citim cărțile Noul Testament care vin după Înviere (de la cartea Faptelor Apostolilor pînă la final, la cartea Apocalipsei).

#### Începutul sfîrșitului

Plecarea lui Isus a pus în mișcare venirea Duhului Sfânt (Ioan 14:26; 15:26; 16:7; Luca 24:49). Cît Isus cel înviat mai era încă pe pămînt, El le-a spus celor care-L urmau ce avea să se întîmple în viitorul foarte apropiat:

Pe cînd mîncau ei împreună, le-a poruncit să nu se îndepărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care”, le-a zis El, „ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat în apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați în Duhul Sfînt. [...] Ci voi veți primi putere cînd Se va coborî Duhul Sfînt peste voi și-Mi veți fi martori în

---

<sup>7</sup> Cei prin care s-a înmulțit păcatul în lume, încă dinainte de potop (Geneza 6:1-5). (N. tr.)

Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și pînă la capătul pămîntului.” (Faptele Apostolilor 1:4-5, 8)

Dacă citiți mai departe din cartea Faptelor, nu vă va lua mult să vă dați seama la ce s-a referit prevestirea lui Isus. La scurt timp după plecarea Sa (Faptele Apostolilor 1:9-11) Duhul Se coboară (literalmente) în flăcări în următorul capitol.

Cînd a sosit Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vuietul unui vînt puternic și a umplut toată casa unde erau ei. Li s-au arătat niște limbi ca de foc, ce s-au împărțit și s-au așezat cîte una pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duhul Sfînt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. (Faptele Apostolilor 2:1-4)

Restul relatării ne spune că Duhul Sfînt le-a dat ucenicilor lui Isus puterea de a vorbi în tot felul de limbi. Vesteau lucrarea lui Isus – moartea și învierea Sa – iudeilor veniți de prin toată lumea. „Iudei” era termenul prin care erau desemnați israeliții din țări străine, care fuseseră risipiți prin toată lumea în exil, în vremurile Vechiului Testament. Iudeii care i-au ascultat pe ucenicii lui Isus predicîndu-le în propriile lor limbi erau descendenții israeliților din Vechiul Testament, veniți la Ierusalim pentru a sărbători unul dintre sfintele praznice din vechiul calendar religios israelit.

Locuitorii Ierusalimului care îi cunoșteau pe ucenicii lui Isus au fost de părere că întreaga scenă era doar un delir provocat de alcool. Pur și simplu nu era posibil ca, deodată, acești oameni să poată vorbi în alte limbi. Dar apoi, apostolul Petru le-a explicat cum stăteau lucrurile. De fapt, chiar mai mult de-atît – le-a spus-o pe șleau:

„Bărbați iudei și voi toți care locuiți în Ierusalim, să știți lucrul acesta și să luați aminte la cuvintele mele! Oamenii aceștia nu sînt beți, cum credeți voi, căci este abia ceasul al treilea din zi. Ci aceasta este ce a fost spus prin profetul Ioel: *Așa va fi în zilele de pe urmă, zice Dumnezeu: voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; fiii voștri și fîcele voastre vor profeti, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrînii voștri vor visa vise! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna din Duhul Meu în zilele acelea și vor profeti. Voi face minuni sus, în cer, și semne jos, pe pămînt [...]. Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mîntuit.*

Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin faptele puternice, minunile și semnele pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți, pe Acesta, predat potrivit planului și preștiinței lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorît prin

mîna celor nelegiuîți; pe El Dumnezeu L-a înviat, dezlegîndu-L de chinurile morții, pentru că nu era cu puțință să fie ținut de ea. [...] După ce S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfînt, a turnat ce vedeți și auziți.” (Faptele Apostolilor 2:14-19, 21-24, 33)

Ce vedeau cu ochii lor și ce auzeau cu urechile lor, le spunea Petru, era o minune cauzată de venirea Duhului Sfînt al lui Dumnezeu. Le-a spus că Dumnezeu trimisese Duhul Lui pentru a-i înștiința despre ce se întîmplase. Mesia cel așteptat venise, fusese omorît, înviase din morți – iar acum lor li se cerea să creadă. Rezultatul explicației lui Petru a fost uluitor. Trei mii de oameni „au chemat Numele Domnului” pentru a primi iertare, și au fost mîntuiți (Faptele Apostolilor 2:41).

Aici e de obicei momentul cînd un predicator care vorbește despre acest pasaj trece mai departe (sau de fapt se întoarce) și predică despre cruce. Nu e un lucru rău, deoarece crucea și învierea au condus la acest eveniment. Însă, din nou, astfel se pierde din vedere ceva *foarte* semnificativ din această relatare.

## **Infiltrare supranaturală**

Amintiți-vă, ce s-a întîmplat în Fapte 2 a fost venirea Duhului. Sosirea Duhului Sfînt a fost elementul crucial al unui nou legămînt – un nou set de promisiuni dăruite de Dumnezeu omenirii. Mulți creștini nu realizează că acest lucru însemna pornirea unui război spiritual de către Dumnezeu pentru recuperarea nu doar a iudeilor care Îl respinseseră pe Isus, ci și a neamurilor, oamenii din națiunile respinse de El cu mult timp în urmă, la Turnul Babel. *Dumnezeu se pornise în căutarea familiei Sale, și nu conta în ce parte a lumii trăiau copiii Săi. El îi dorea și avea să-i găsească.*

Pasajul pe care tocmai l-am citit din Fapte 2 ne spune că Duhul a venit cu vînt și cu foc (Faptele Apostolilor 2:2-3). Focul și „fumul ca de cuptor” erau elemente des întîlnite în viziuni ale prezenței lui Dumnezeu în Vechiul Testament (Geneza 15:17; Exodul 13:21-22; Ezechiel 1:4, 13, 27; Isaia 6:4, 6). Uneori, Dumnezeu apărea „în mijlocul furtunii” sau însoțit de un „vînt năprasnic” (Iov 38:1; 40:6; Ezechiel 1:4). Iudeii care au auzit mesajul lui Petru și au văzut venirea Duhului cu propriii lor ochi au înțeles că venise ziua mîntuirii.

Gîndiți-vă la ce avea loc în această scenă. Trei mii de iudei, care-și duceau viața printre străini, în națiunile prin care fuseseră risipiți strămoșii lor, veniseră la Ierusalim pentru un praznic religios. Au fost martori ai venirii Duhului și au auzit despre Isus, Mesia al lor, și ce

făcuse El. Au crezut în Isus. Au devenit creștini, urmându-L pe El. Ce credeți că au făcut apoi?

S-au dus înapoi la casele lor.

De ce contează acest lucru? Pentru că, acum, națiunile pierdute și înstrăinate aveau în mijlocul lor trei mii de evangheliști. Aceștia erau ca niște agenți secreți, infiltrați în teritorii ostile aflate sub ocupația dumnezeilor străini. Ei aveau să fie mijlocul inițial prin care Dumnezeu a pornit la înmulțirea familiei Sale omenești. Ei au fost primul val. Iar misiunea lor? Aceeași pe care Isus le-o dăduse ucenicilor Săi: Marea Trimitere. Creștinii cunosc bine aceste versete:

Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului. (Matei 28:19-20)

Însă din nou, lipsește ceva. Așa e, asta e Marea Trimitere. Dar am sărit peste versetul 18 – cel peste care se sare de obicei cînd se vorbește despre misiunea noastră de a evangheliza. Iată ce spune Isus în întregime, cu o parte importantă scrisă cu litere îngroșate:

Apropiindu-Se de ei, Isus le-a vorbit și le-a zis: „**Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pămînt.** Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului.” (Matei 28:18-20)

Ați observat? Isus are toată puterea, toată autoritatea, în cer și pe pămînt. Partea cu „toată puterea în cer” e ușor de înțeles. Isus S-a suit la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu (Coloseni 3:1; Evrei 12:2). Dar ce înseamnă partea care spune „pe pămînt”? E ușor de scăpat din vedere. Înălțarea Sa – care în mod natural a trebuit să urmeze Învierii – a marcat finalul autorității celor care deținuseră putere pe pămînt pînă în acel moment. Și cine erau aceștia? Fiii căzuți ai lui Dumnezeu, care fuseseră puși peste națiuni atunci cînd Dumnezeu le-a lepădat (Deuteronom 32:8).

## **N-aveți ce să mai căutați aici**

Așadar, învierea și întoarcerea lui Isus la cer a însemnat că autoritatea fiilor răzvrățiți ai lui Dumnezeu era acum nulă și neavenită. Aceștia nu mai aveau o domnie legitimă asupra



oamenilor din acele națiuni. Mântuirea nu mai era doar pentru israeliți (iudei), deși Mesia era descendentul lui Avraam și al lui David. Isus era un Mesia al tuturor, și domnitorul de drept al fiecărei națiuni. Învierea, Înălțarea, și venirea Duhului au marcat începutul sfârșitului pentru fiii căzuți ai lui Dumnezeu. Își pierduseră legitimitatea.

De aceea Noul Testament asociază Învierea și Înălțarea cu înfrângerea puterilor supranaturale ale întunericului. Când Dumnezeu „L-a înviat pe Isus din morți” (Coloseni 2:12) păcatele ne-au fost iertate (Coloseni 2:13-14), însă nu doar atât: „A dezbrăcat căpeteniile și stăpînirile și le-a făcut de ocară în văzul tuturor, triumfînd asupra lor prin cruce” (Coloseni 2:15). „Căpeteniile și stăpînirile”, să ne amintim, sînt termeni folosiți de Pavel pentru a se referi la fiii supranaturali căzuți ai lui Dumnezeu care au devenit zeii malefici ai națiunilor în timpurile Vechiului Testament (Romani 8:38; 1 Corinteni 15:24; Efeseni 1:21; 2:2; 3:10; 6:12; Coloseni 1:13).

„Căpeteniile și stăpînirile” e o expresie preferată de-a apostolului Pavel pentru a descrie puterile înfrînte ale întunericului. După ce a înviat din morți, Isus „stă la dreapta lui Dumnezeu după ce S-a dus la cer, iar îngerii, autoritățile și puterile I s-au supus” (1 Petru 3:22). Dumnezeu „L-a înviat din morți și L-a pus să stea la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice căpetenie, stăpînire, putere, domnie și orice nume care se poate rosti nu doar în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efeseni 1:20-21). În „veacul viitor” Isus „va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice căpetenie, orice stăpînire și orice putere” (1 Corinteni 15:24).

Pavel privește Învierea și Înălțarea ca marcînd începutul sfârșitului pentru fiii căzuți ai lui Dumnezeu care fuseseră puși peste națiuni. Nu e deci surprinzător faptul că pune în legătură această idee cu mîntuirea neamurilor, oamenii din națiunile repudiate. Isus cel înviat și Duhul Sfînt aveau să elibereze neamurile înrobite și maltratate de puterile întunericului (Psalmul 82:2-5).

Amintiți-vă că Dumnezeu i-a apărut lui Avraam imediat după despărțirea națiunilor la Turnul Babel. El i-a spus lui Avraam că, prin el și prin urmașii săi, toate acele națiuni vor fi binecuvîntate într-o bună zi. Pavel, apostolul neamurilor, cunoștea prea bine această promisiune. El scrie că Isus a confirmat „făgăduințele date părinților”, lui Avraam și urmașilor săi, pentru ca „neamurile să-L slăvească pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui” (Romani 15:8-9).

Însă nu se rezumă doar la atât. Lui Pavel îi place mult să citeze din Vechiul Testament pentru a arăta că Dumnezeu nu-Și luase gîndul de la soarta neamurilor. El a continuat să le dorească în familia Sa. Pavel știa că Mesia, numit „Rădăcina lui Isai” în Vechiul Testament (Isai era

tatăl regelui David), „Se va ridica să domnească peste neamuri; în El vor nădăjdui neamurile” (cu trimitere la Isaia 11:10). Pavel știa că națiunile înstrăinate se vor închina într-o bună zi Dumnezeului adevărat (Psalmul 117:1).

Acest program – o campanie de război spiritual – a fost lansat la venirea Duhului, când 3000 de oameni au crezut în Isus (Faptele Apostolilor 2). Acești noi credincioși s-au întors în țările lor. Evanghelia lui Isus a infiltrat națiunile aflate sub dominația puterilor supranaturale ostile. Biblia numește acest fenomen creșterea „împărăției” lui Dumnezeu. Pe măsură ce oamenii îi părăsesc pe zeii malefici, corupți, care nu le pot oferi viața veșnică, și se alătură familiei lui Dumnezeu, împărăția lui Dumnezeu crește. Una dintre împărății se micșorează; cealaltă se extinde.

Prin urmare, într-un anumit sens împărăția lui Dumnezeu deja a venit... însă în alt sens deocamdată nu e cu totul aici. Nici un moment nu trece fără ca Dumnezeu să nu continue să-i caute pe copiii pe care îi iubește și-i dorește pentru Sine. Mîna Sa nevăzută este peste tot, în orice circumstanță, influențînd și dînd putere copiilor Lui pentru creșterea familiei Sale. Într-o zi, planul lui Dumnezeu își va atinge punctul culminant. Toate lucrurile își vor găsi împlinirea. Finalul poveștii va fi acela pe care Autorul l-a intenționat de la bun început.

## Capitolul ȘASE

### Dumnezeu, împreună cu familia Sa pentru totdeauna

Am încheiat capitolul anterior subliniind câteva puncte evidente. Hristos a înviat. Toți cei care și-au pus încrederea în lucrarea Lui de pe cruce și în învierea Sa, ca singur mijloc al mântuirii, vor avea viața veșnică. Însă, deși sîntem *deja* membri ai împărăției lui Hristos (Coloseni 1:13), acea împărăție *nu* a sosit *încă* în plinătatea și finalitatea sa.

Același lucru e valabil și în privința înfrîngerii și nimicirii lui Satan și a diverșilor fii căzuți ai lui Dumnezeu. Aceasta este *deja* în desfășurare, însă *nu încă* realizată deplin. Satana nu are nici un drept – nu are drept de proprietate, nu are puterea morții – asupra nici unui membru al împărăției lui Dumnezeu. Noi îi aparținem lui Dumnezeu prin Isus, iar Isus a înfrînt moartea pentru ca noi să fim înviați pentru viața veșnică alături de El și Dumnezeu Tatăl (Romani 6:8-9; 8:11; 1 Corinteni 6:14; 15:42-49). Cu toate acestea, „stăpînul puterii văzduhului, anume duhul care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2:2) e încă în viață și-și vede de treburi.

La fel, puterile întunericului au fost detronate. Însă încă n-au capitulat. Încă opun rezistență, ducînd o bătălie deja pierdută. Fiecare om care îmbrățișează mîntuirea oferită de Dumnezeu prin Isus este „izbăvit de sub puterea întunericului și [...] strămutat în Împărăția Fiului Său preaiubit” (Coloseni 1:13). Pe măsură ce împărăția lui Dumnezeu crește, împărăția întunericului se micșorează.

E ușor să ne pierdem în răul și suferința încă prezente în această lume în loc să privim spre viitor. Uneori e greu să ne amintim că Isus „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului și Tatălui nostru” (Galateni 1:4).

Biblia nu condamnă această dilemă. O prezintă cu onestitate. „Întreaga creație geme și suferă durerile nașterii” așteptînd „cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu” și momentul cînd va fi „eliberată din sclavia degradării și adusă în libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:18-23, NTLR).

## Final glorios

În ce ne-a rămas din această istorisire, vreau să dau atenție finalului spectaculos. Orice saga are, desigur, un sfârșit memorabil, iar povestea biblică nu face nici ea excepție. (Dacă vă așteptați la harpe și norișori, pregătiți-vă să fiți dezamăgiți.)

Noi avem tendința să procesăm actul final al istoriei biblice în termenii a ceea ce vom *obține*. De exemplu, vom avea viață veșnică, și nu moarte. Sună bine, dar „viață veșnică” nu ne spune de fapt prea mult. E doar o descriere a duratei, nu și a calității acestei vieți.

Calitatea vieții veșnice ni se conturează mai clar în minte atunci când înțelegem finalul poveștii ca fiind viața în noul Eden global. Cartea Apocalipsei, ultima carte din Biblie, concluzionează povestirea cu imagini edenice (Apocalipsa 21-22): ne aflăm în prezența lui Dumnezeu; cerul s-a reîntors pe pământ; sîntem în prezența lui Isus; pomul vieții este și el acolo. Acest Eden este și mai minunat decît cel de la început. Răul s-a dus. Nu mai există nici o răzvrătire gata să erupă. Întreaga creație este perfect optimizată. Nu mai există boală sau moarte nicăieri, nici la plante, nici la animale, nici la oameni. Nu mai există pradă sau prădător, nu mai există violență. Nu se poate compara cu nimic din ce am trăit pînă acum.

Acest mod de a înțelege lucrurile, prin prisma Edenului, ne aduce mai aproape de ceea ce Biblia însăși accentuează cu privire la punctul culminant al istoriei. Pasajul din Romani capitolul 8, pe care l-am inclus mai sus, ne ajustează un pic modul de a gândi, punînd în lumină adevăratul vîrf al planului lui Dumnezeu: „descoperirea fiilor lui Dumnezeu [și] libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu” (v. 19-21). Într-adevăr, creația geme și suspină, așteptîndu-și înnoirea, însă această eliberare e legată de glorificarea familiei umane a lui Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, *noi* sîntem obiectivul final al întregii lucrări a lui Dumnezeu. *Statutul nostru* în calitate de copii ai Săi, pentru totdeauna vrednici de prezența Sa, și prezenți cu El pentru totdeauna, este în primul plan al istoriei biblice. *Unde* vom locui reprezintă doar decorul (fără îndoială, spectaculos). Viziunea finală a noului Eden din cartea Apocalipsei subliniază acest lucru prin modul în care începe descrierea acestei ultime scene:

Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintîi și pământul dintîi trecuseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborîndu-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfîntă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care venea dinspre tron și zicea: „**Iată, cortul lui Dumnezeu**

**este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” (Apocalipsa 21:1-3)**

## O identitate nepieritoare

„Descoperirea fiilor lui Dumnezeu [și] libertatea slavei copiilor lui Dumnezeu” înseamnă, cu alte cuvinte, că într-o zi vom fi transformați și făcuți asemenea lui Isus. După cum spune apostolul Ioan: „Preaiubiților, acum sîntem copii ai lui Dumnezeu, și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci cînd Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2). Același gînd este exprimat și în alte moduri:

Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a și hotărît mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Întîiul Născut dintre mai mulți frați. (Romani 8:29)

Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos, care va schimba starea umilă a trupului nostru și îl va face asemenea trupului Său de slavă prin puterea pe care o are de a-Și supune toate lucrurile. (Filipeni 3:20-21)

Destinul nostru este să devenim întruchipări complete ale lui Dumnezeu, în stilul imaginii supreme a lui Dumnezeu – Isus. Procesul acesta se află deja în desfășurare: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și sîntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Corinteni 3:18). Biblia încheie povestea noastră cu o înviere și o transformare. Sîntem readuși la viață veșnică, și ni se dă un trup glorificat, asemenea celui al lui Isus după învierea Sa. Pavel descrie noile noastre trupuri cu cuvintele „nemurire”, „slavă”, „putere” (1 Cor 15:35-58<sup>8</sup>).

---

<sup>8</sup> Doresc aici să atrag atenția asupra unei probleme în traducerea acestui pasaj din *Ediția Dumitru Cornilescu Revizuită* (2019), pe care am folosit-o în cartea de față pentru citarea majorității pasajelor biblice. În versetele 44 și 46 din 1 Corinteni 15, termenii contrastați de Pavel cu privire la trupul credincioșilor (cel prezent și cel viitor) sînt ψυχικός [*psychikos*] și πνευματικός [*pneumatikos*]. Primul termen, ψυχικός, e sursa cuvîntului românesc „psihic”, iar în Noul Testament (în pasajul discutat aici, precum și în 1 Corinteni 2:14, Iacov 3:15, Iuda v. 19) are sensul de „firesc, natural, pămîntesc, nespirtual”. Contrastul este deci între „firesc / natural” și „spiritual”, nu între „fizic” și „spiritual”, ca în EDCR. A-l traduce prin „fizic”, ca în EDCR, transmite o idee care *nu este* prezentă în text, și anume că trupul spiritual ar fi lipsit de materialitate. Versetul 49 din 1 Corinteni 15 ne arată clar că trupul glorificat, spiritual, al credincioșilor, de după înviere, va fi ca al „Celui ceresc”, adică Hristos. Trupul

Pasajul meu preferat despre destinul și gloriificarea noastră finală este unul mai puțin cunoscut. Este o scenă din cartea Evrei, în care Isus ne prezintă lui Dumnezeu, și Îl prezintă pe Dumnezeu nouă. Isus stă înaintea lui Dumnezeu și a „adunării”, fiii cerești ai lui Dumnezeu. El mărturisește cu îndrăzneală că nu Îi este rușine să ne aibă ca frați în familia Sa (Evrei 2:11) și apoi se adresează lui Dumnezeu și membrilor supranaturali ai familiei: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei; în mijlocul adunării Îți voi cânta laude. [...] Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu!” (Evrei 2:12-13).

*Acesta este destinul tău ultim – a deveni un membru permanent, legitim, al familiei lui Dumnezeu. În final, vei aparține familiei lui Dumnezeu. Asta Și-a dorit El de la început. După asta tînjește întreaga creație.*

## Un parteneriat perpetuu

Ai stat vreodată de vorbă cu cineva despre cum va fi viața în noua creație (în cer)? Mulți oameni mi-au spus că va fi ca un serviciu de închinare fără sfârșit, sau o infinită sesiune de întrebări și răspunsuri cu Isus, sau ca o întâlnire de părtășie cu cei de la biserică, dar la alt nivel. (Ultima variantă îi sperie pe introverții ca mine.)

Deși putem deduce unele lucruri imaginându-ne ce va presupune viața într-un Eden desăvârșit, Biblia nu ne vorbește prea mult despre această experiență. Datele pe care ni le dă, însă, sfidează genul de supoziții înșirate mai sus. „Celor ce vor birui”, rămînînd statornici credinței în Isus, li se va da „autoritate peste neamuri” (Apocalipsa 2:26). Isus îi va pune „să stea cu El pe tronul Lui” (Apocalipsa 3:21). Într-o zi, noi „îi vom judeca pe îngeri” (1 Corinteni 6:3).

Ce înseamnă toate aceste expresii? Putem începe prin a pune întrebarea: cine stăpînește acum peste națiuni? Răspunsul este: fiii căzuți ai lui Dumnezeu, cărora le-au fost distribuite națiunile la Turnul Babel. Cu alte cuvinte, deocamdată neamurile nu au fost pe deplin (sau

---

înviat al lui Hristos nu a fost imaterial, dimpotrivă: substanța sa s-a dovedit mai „solidă” chiar și decît zidurile și ușile casei în care erau adunați ucenicii! Greșim așadar dacă adoptăm ideea că trupurile înviate, spirituale, nu sînt materiale – deși, bineînțeles, materia noii creații va depăși în calitate pe cea a lumii prezente (vezi contrastele subliniate de Pavel în acest pasaj între „putrezire” și „neputrezire”; „ocară” și „slavă”; „slăbiciune” și „putere”; „carne și sînge” și „Împărăția lui Dumnezeu”). Din moment ce învierea lui Isus a fost una fizică, la fel va fi și a noastră. Așadar, pentru o înțelegere corectă în limba română a acestui pasaj, recomand celelalte două traduceri menționate la pagina 2 a cărții de față.

(N. tr.)

nici măcar în majoritate) recuperate de către Dumnezeu. Expansiunea împărăției lui Dumnezeu este, așa cum am notat, un proces treptat – care a început *deja* dar *nu e încă* finalizat. Când, la sfârșitul zilelor, acest proces va fi complet, credincioșii „îi vor judeca pe îngeri” – vom pronunța sentința asupra fiilor căzuți ai lui Dumnezeu, înlocuindu-i. Noi vom conduce neamurile, cu Isus, regele – și fratele – nostru.

Oridecâteori vorbesc despre această idee, în mod inevitabil oamenii îmi pun anumite întrebări: Ce sarcini vom avea de îndeplinit? Vor avea unii credincioși mai multă autoritate decât alții? O să fiu șeful vreunui alt credincios? Cum adică vom fi cu toții conducători? Oare faptele noastre vor dicta cine conduce pe cine?

Toate acestea sînt întrebări ușor de înțeles *din partea unor oameni care trăiesc într-o lume imperfectă, căzută*. Perspectiva noastră este contaminată de lumea defectă, deteriorată în care trăim. Însă Biblia nu prezintă destinul nostru final ca o relație dintre șef și angajat. Este o relație dintre părinte și copil. Noi, copiii lui Dumnezeu, lucrăm *cu* El alături de frații noștri, fie umani, fie divini. Îl întruchipăm, acum, împreună, așa cum a intenționat El. Iar fratele pe care Îl respectăm cel mai mult este Isus. Toți copiii lui Dumnezeu au fost făcuți de-acum ca El, întruchiparea supremă a Tatălui.

Ideea este că stăpînirea noastră în noul Eden nu are de-a face cu ierarhia; are de-a face cu *parteneriatul de familie*. Când toți membrii familiei sînt glorificați, nevoia de ierarhie și de personal de supraveghere dispare.

Ca să fim sinceri, nu putem să ne imaginăm așa ceva. Trăim deocamdată într-o lume coruptă. Dumnezeu vrea ca noi – ca *tu* – să trăiești alături de El viața așa cum a intenționat-o El. Și într-o bună zi, așa va fi. După cum spune Biblia:

Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit  
și la inima omului nu s-au suit  
a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. (1 Corinteni 2:9)

## Rezumat și privire înainte

Acesta e, deci, adevăratul „fir roșu” al Bibliei. E o istorie extraordinară.

Vă întrebați probabil despre ce vom vorbi în continuare. Aș vrea să ne gândim la câteva concepte importante, în lumina acestei istorii.

În capitolul 2, am scris așa despre Avraam:

Apostolul Pavel l-a folosit pe Avraam ca exemplu al credinței loiale (Romani 4:1-12). Avraam a crezut și a fost acceptat de Dumnezeu înainte să se supună vreunor reguli. Regulele aveau ca scop manifestarea încrederii lui. Nu erau un substitut pentru aceasta. Încrederea (credința) era lucrul esențial. Loialitatea față de această credință – față de acest Dumnezeu – e ceva despre care vom vorbi mai târziu. Astăzi, o numim „ucenicie”. Credința și loialitatea sînt două lucruri distincte. Au legătură, dar nu sînt interschimbabile. Tot așa este și cu mîntuirea și ucenicia.

Acest paragraf este harta după care ne vom orienta pentru restul cărții. Expresia „credință loială” ne va fi ghid. În felul următor:

### „CREDINȚĂ”

În partea următoare, vom vorbi despre evanghelie: despre ceea ce este și nu este ea. Vom învăța ce înseamnă – care e, potrivit Bibliei, conținutul evangheliei. E ceva important, deoarece **credința** în evanghelie este modul în care devenim membri ai familiei lui Dumnezeu. E modul în care sîntem mîntuiți. Mîntuirea este prin credință. Aceasta e calea prin care Dumnezeu ne acordă mîntuirea, drumul pe care l-a creat ca să putem ajunge în familia Lui. Iar credința se centrează pe lucrarea lui Isus.

### „LOIALĂ”

În ultima parte a cărții, vom vorbi despre ucenicie. „Ucenic” înseamnă a fi adept și continuator al activității cuiva. A fi ucenic al lui Isus înseamnă a continua activitatea Lui – a-L imita, a-I călca pe urme. Isus a zis: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” (Ioan



14:7, 9). Isus a trăit într-un fel care arăta că Îl iubește pe Dumnezeu – că îi este **loial** Tatălui Său și planului Acestuia. Ucenicia e modul în care arătăm că Îl iubim pe Isus și că Îl iubim pe Dumnezeu. Nu are de-a face cu câștigarea dragostei lui Dumnezeu. E modul în care Îi mulțumim lui Isus că a împlinit planul lui Dumnezeu de a ne mântui. Nu înlocuiește sau suplimentează ceea ce a făcut Isus pentru mântuirea noastră. E modul în care ne arătăm credința în ceea ce a făcut El pentru a ne mântui (Iacov 2:14-26).

După cum am spus mai sus, credința și loialitatea sînt două lucruri care au legătură, dar sînt distincte. Nu sînt interschimbabile. Același lucru e adevărat cu privire la mîntuire și ucenicie. Noi credem în evanghelie pentru a fi mîntuiți. Și arătăm loialitate Mîntuitorului nostru prin faptul că-I sîntem ucenici.

## **Partea a II-a: Evanghelia**

## Capitolul ȘAPTE

### Ce este evanghelia?

Poate vi se pare ciudat că ne ocupăm acum de această întrebare. Tocmai am petrecut ceva timp parcurgând povestea Bibliei, care ne spune că Dumnezeu ne vrea în familia Lui. Dar cum ne putem alătura acestei familii? Crezând evanghelia.

Pe parcursul timpului, am descoperit că mulți oameni care merg la biserică nu înțeleg de fapt evanghelia. Unii dintre ei nu știu s-o formuleze în cuvinte. Altoră, deși *pot* s-o exprime coerent, le vine greu să se supună cu adevărat simplității ei. Se luptă în sinea lor cu îndoiala că a crede evanghelia e într-adevăr singurul lucru necesar pentru viața veșnică.

Poate unii dintre cititori se întreabă acum la ce mă refer. Sînt convins, însă, că, pe măsură ce voi explica mai în amănunt, fie se vor recunoaște pe ei înșiși, fie pe cineva cunoscut în rîndurile care urmează.

Vom începe prin a defini evanghelia. Voi pune pe parcurs niște întrebări la care e important să ne gîndim pentru a dobîndi claritate. De asemenea trebuie să discutăm despre ce *nu* este evanghelia. Cînd vom ajunge la acea parte a conversației, veți vedea la ce m-am referit menționînd lupta de mai sus.

### Ce este evanghelia?

Este destul de simplu să definim ce înseamnă termenul *evanghelie*. Acest cuvînt biblic se referă la mesajul mîntuirii. Cuvîntul românesc „evanghelie” e o transpunere a unui cuvînt din limba greacă (limba în care a fost scris Noul Testament la origine) ce se referea la răsplata dată unei persoane care aduce vești bune. De aceea, veți auzi adesea termenul „evanghelie” fiind echivalat cu „veste bună” – vestea bună despre mesajul mîntuirii.

Dar haideți să ne gîndim. Poate părea că sîntem acum mai informați, și poate că sîntem, dar n-am aflat astfel lucrul de care aveam de fapt nevoie să-l știm. E bine că putem *defini* un termen, dar n-am obținut astfel nici un fel de date despre *conținutul* mesajului mîntuirii. Am definit la ce se referă cuvîntul „evanghelie”, însă nu și ce *este* de fapt ea.

Așadar, să vorbim despre ce *înseamnă* evanghelia. Care este *conținutul* ofertei lui Dumnezeu pentru mântuire? Care sînt *detaliile* acestei vești bune? Și *de ce* este o veste bună? Cuvîntul apare de aproape 100 de ori în Noul Testament, deci ar trebui să reușim să ne dăm seama.

Apostolul Pavel vorbește despre mesajul evangheliei probabil mai mult decît orice alt scriitor al Noului Testament. El folosește cuvîntul „evanghelie” cu referire la mesajul predicat de el însuși despre Isus:

Vreau să vă reamintesc, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas și prin care sînteți mîntuiți, dacă o țineți după cuvîntul pe care vi l-am vestit; [...] anume că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi. (1 Corinteni 15:1-4)

Pavel definește și în altă parte mesajul său, evanghelia:

Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu [...]. Ea privește pe Fiul Său, născut din sămînța lui David în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților, adică pe Isus Hristos, Domnul nostru, prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile... (Romani 1:1-5, Cornilescu)

Conținutul evangheliei – vestea bună – reiese clar din aceste pasaje. Iată care sînt elementele sale:

- Dumnezeu Și-a trimis Fiul...
- născut din familia lui David...
- ca om, Isus Hristos...
- care a murit pentru păcatele noastre...
- a fost îngropat...
- și a înviat din morți.

Aceste elemente reprezintă *conținutul* veștii bune. Haideți să le enumerăm din nou, în lumina mai largă a istoriei despre care am vorbit anterior:

Fiul lui Dumnezeu a devenit om. El a suferit și a murit pe cruce pentru ca păcatele noastre să nu ne mai separe de familia lui Dumnezeu. El a înviat din morți pentru ca și noi să putem birui moartea și să fim cu Tatăl Său și Tatăl nostru, singurul Dumnezeu adevărat, pentru totdeauna.

Să analizăm puțin mai îndeaproape. Dacă asta este vestea bună, *de ce* este bună? Din multe motive. Este bună pentru că mîntuirea noastră nu depinde de propria noastră performanță. În pasajele de mai sus nu găsim nimic despre un minunat bilanț al realizărilor sau despre un cazier curat. Conținutul evangheliei nu are legătură cu ce-ai făcut, sau ai putea face, sau trebuie să faci. Se referă la ce a făcut altcineva pentru tine. E o veste foarte bună pentru noi toți, pentru că nici unul din noi nu e perfect. Nimeni dintre noi nu Îi este pe plac lui Dumnezeu tot timpul. Nimeni dintre noi, prin eforturi proprii, nu poate fi vrednic să trăiască în familia Lui și să primească numele Lui. *Avem nevoie să devenim acceptabili înaintea lui Dumnezeu.* Conținutul evangheliei ne spune cum se realizează acest lucru.

Observați că Pavel descrie lucrarea sa de proclamare a veștii bune cu aceste cuvinte: „să aducem la ascultarea credinței pe toate neamurile”<sup>9</sup>. El dorea ca persoanele care aud mesajul să se „țină” de el. Dar cum putem „asculta” de credință? Trebuie să ne botezăm? Să dăm bani? Să ne comportăm frumos? Să nu fim nesimțiți? Să-i ajutăm pe săraci? Toate acestea sînt lucruri care merită osteneala, dar *Nu*. Dumnezeu dorește „ascultarea *credinței*”. Asculți de evanghelie *crezînd-o*.

Ați observat și că Pavel nu spune: „ascultarea înțelegerii”? E posibil să nu înțelegem pe deplin cum a devenit Dumnezeu om în Isus, sau cum a avut loc Învierea. Nu-i nimic. Dumnezeu nu ne cere să pricepem totul și apoi să venim la El să dăm un examen. Ceea ce-Și dorește El e *credința*. Raționalizarea acestor lucruri poate să mai aștepte.

Conținutul Evangheliei e oferta lui Dumnezeu de a te ierta și de a-ți oferi un loc permanent în familia Sa. Invitația Lui arată dragostea și bunătatea Sa. Biblia folosește uneori cuvîntul „har” pentru a exprima această idee. Nu există o putere mai înaltă decît El, deci știm că Dumnezeu nu a fost forțat să facă această ofertă. Nimeni nu L-a obligat. El îți oferă mîntuirea pentru că te dorește alături de El. Tot ce îți cere este să crezi.

*Aceasta e vestea bună a evangheliei.*

## **De ce avem nevoie de evanghelie?**

Probabil vă gîndiți că deja am răspuns la această întrebare, și așa este, dar mai pe ocolite. Însă, în lumina experienței mele cu diverse grupuri de creștini, știu că trebuie să fiu direct și să vorbesc fără menajamente.

---

<sup>9</sup> „Ascultarea credinței” are sensul de supunere, nu doar de auzire. (N. tr.)

De ce avem nevoie de evanghelie? Pentru că fără ea n-avem nici urmă de speranță pentru viața veșnică cu Dumnezeu. Zero. Păcatul ne-a înstrăinat de Dumnezeu. Credința în evanghelie e singurul remediu.

Biblia descrie încurcătura în care ne aflăm în mai multe feluri. Isus spune că a venit „să caute și să mîntuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). De la natură sîntem „morți în abaterile și în păcatele” noastre (Efeseni 2:1, 5) și „nelegiuiți” (Romani 5:6). Eram „străini de viața lui Dumnezeu” (Efeseni 4:18, Cornilescu) și „vrăjmași” ai Lui (Coloseni 1:21, Romani 5:10). Nu e un tablou încurajator.

Istoria biblică pe care am parcurs-o ne explică de ce sîntem ceea ce sîntem. Nu ne-am născut în familia lui Dumnezeu. Sîntem pe dinafară, sîntem străini. Și cu toate astea, Dumnezeu ne vrea în familia Lui. Pentru că ne lipsește natura lui Dumnezeu, abuzăm de inteligența și libertatea noastră în încercarea de a obține ce dorim, adeseori rănindu-i pe ceilalți pe parcurs. Alegem stiluri de viață auto-distructive. Atunci cînd nu Îl reprezentăm pe Dumnezeu prin modul în care trăim, cînd Îi încălcăm legile, cînd Îi lezăm pe ceilalți, cînd Îi manipulăm sau abuzăm de ei – păcătuim. De la natură sîntem păcătoși, obsedați de noi înșine și răzvrățiți. „Toți au păcătuit și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23).

Citind aceste lucruri, ar fi ușor să ne simțim deprimați și supărați. Însă vestea bună a evangheliei este că Dumnezeu, știind toate astea, ne-a iubit chiar și-așa. Ne folosește să știm aceste lucruri și din alt motiv, la care poate nu v-ați gîndit pînă acum. Asta e ceea ce face ca evanghelia să fie diferită de învățătura despre mîntuire a oricărei alte religii. Orice altă religie fie neagă ideea că păcatul reprezintă o problemă, fie spune că soluția este performanța umană – repetarea ritualurilor, spunerea rugăciunilor, ținerea sărbătorilor religioase, sau orice alt fel de faptă bună.

Ca să spunem lucrurilor pe nume, numai evanghelia este onestă cu privire la situația umană și la incapacitatea oamenilor de a o rezolva în vreun fel. Celelalte religii, în fapt, ne mint: ne spun ori că noi putem să rezolvăm problema distanței față de Dumnezeu, ori că nu avem nici o problemă. Evanghelia e singurul adevăr care ne spune că Dumnezeu a trebuit să ofere o soluție, și așa a și făcut. Evanghelia e transparentă și sinceră. Ne spune adevărul chiar dacă doare. Asta dovedește dragoste. Minciuna nu e dragoste.

## Există și alte moduri prin care putem fi mântuiți?

Mai mult sau mai puțin, deja am dat un răspuns la această întrebare, dar vreau s-o abordez și dintr-un alt unghi.

Dumnezeu oferă iertare, mântuire și viață veșnică alături de El *pe gratis*. Nu este ceva câștigat prin efort, sau prin merit. De fapt, nu poate fi meritat sau câștigat prin muncă. Ceea ce se cere e credința, sau încrederea – a ne baza pe promisiunea lui Dumnezeu și pe suficiența deplină a ceea ce a făcut Isus.

Însă a crede în evanghelie înseamnă *a nu crede* alte învățături sau idei despre mântuire. Biblia spune că nu există nici o altă cale de a fi mântuiți. Gîndiți-vă: de ce L-ar trimite Dumnezeu Tatăl pe Fiul Său, Isus, să moară de o moarte atît de cumplită pe cruce, dacă ar exista orice alt mod prin care tu să poți intra în rai? Fiul a trebuit să devină om, și moartea a trebuit să fie biruită. Aceasta a fost singura cale, iar încrederea în planul lui Dumnezeu este singura cale de a fi mântuit. Nimeni altcineva în afară de Isus nu poate mîntui (Faptele Apostolilor 4:12). Isus Însuși a spus fără înconjur: „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine” (Ioan 14:6).

Nu există nici o ambiguitate. Nimeni nu devine un membru al familiei veșnice a lui Dumnezeu decît prin ceea ce a făcut Isus. Nu putem să adăugăm evanghelia peste alte convingeri. Ea este exclusivă. Credința în evanghelie înseamnă *a întoarce spatele* altor credințe. Acesta e un aspect din ceea ce Biblia numește pocăință. Există și altele, dar de ele ne vom ocupa în partea ce urmează a conversației noastre.

## Ce nu e evanghelia

Din discuția noastră despre *conținutul* evangheliei reiese limpede că evanghelia se referă la ce a înfăptuit Isus pentru noi. Viața veșnică, mîntuirea, este un dar dat celor care cred în ceea ce a realizat Isus pentru noi.

Cultura noastră încearcă să tulbure această limpezime. Ne oferă ca surrogate autoperfecționarea, sau o vagă „spiritualitate”. Însă descrierea biblică a evangheliei sfidează astfel de lucruri. Evanghelia (și mîntuirea) n-are nimic de-a face cu iluminarea personală, sau cu „examinarea interioară” pe parcursul unei călătorii de auto-descoperire. Evanghelia n-are de-a face cu explorarea a diverse idei dintr-un bufet spiritual. Acestea sînt eforturi și activități intelectuale și psihologice. Nu sînt evanghelia.

Însă acest gen de „evanghelii alternative” sînt ușor de detectat și eliminat. Există un obstacol mult mai dificil, care îi împiedică pe mulți oameni să se odihnească în simplitatea mîntuirii pe care o oferă Dumnezeu.

Mai sus, am făcut aluzie la faptul că mulți dintre cei pe care-i întîlnim prin biserici au dificultăți în acceptarea evangheliei. Cauza e faptul că sînt prinși în capcana performanței. E posibil ca tu, sau alte persoane pe care le cunoști, să puteți defini *termenul* „evanghelie”, și poate chiar conținutul sensului său. Însă ideea că a crede în ceea ce a făcut Isus pentru tine este suma totală a tot ce e necesar pentru viața veșnică nu pare să fie în regulă. Sigur trebuie ca și tu să *faci* ceva. Atfel, cum am putea-o merita?

Dacă înțelegi povestirea Bibliei și conținutul evangheliei, ar trebui să-ți dai seama imediat că *nu* merităm ceea ce ne oferă Dumnezeu. Iar asta reprezintă o dificultate pentru mulți oameni. Noi vrem să avem sentimentul că am cîștigat prin muncă lucrurile bune pe care le avem. Nu vrem să fim la mila cuiva. Pare greșit să primim ceva bun fără să fi muncit pentru acel lucru, cîtuși de puțin.

Vinovăția ne deformează gîndirea în moduri chiar și mai subtile. Ne poate paraliza capacitatea de a vedea evanghelia așa cum este: un dar necondiționat. Vinovăția îi împinge pe unii oameni să justifice un dar, concluzionînd că este meritat, din cauza a ceva ce au făcut cîndva pentru cel care le-a dat darul. Și dacă nu se pot convinge pe ei înșiși de acest lucru, se hotărăsc să facă ceva după aceea, ca să simtă că au meritat darul.

Vinovăția ne orbește și nu ne lasă să vedem dragostea lui Dumnezeu arătată în evanghelie. E obligatoriu ca, în final, să ne dăm seama cît de egocentristă e această atitudine.

Poate sună dur ce am spus, dar gîndiți-vă: cînd te silești să convingi pe cineva că ai valoare, te concentrezi automat asupra ta însuși. Cînd scopul tău e să convingi că ești vrednic de atenție sau de dragoste, nu te poți concentra asupra altora. Noi vrem să simțim că merităm ceea ce primim (cu alte cuvinte, că avem dreptul la acele lucruri, și nu ni se dă ceva ce nu ni se cuvine). De asemenea, ne dorim ca și ceilalți să simtă la fel despre noi (cu alte cuvinte, vrem ca bunăvoința lor să se datoreze faptului că *noi* le-am creat o impresie favorabilă).

Evanghelia dezlipește de inima noastră toate acestei idei și le aruncă deoparte. Ne scoate la lumină așa cum sîntem, cerîndu-ne o smerenie fără ifose. Ea insistă ca în centrul atenției să se afle numai și numai Dumnezeu și Isus. De aceea, pentru mulți, este o pastilă greu de înghițit. Pentru că nu ne permite să ne asumăm nici un merit.



În esență, evangheliei nu-i pasă *deloc* de ceea ce faci, ci *numai* de cine ești deja. Ești om. Ești obiectul dragostei și planului lui Dumnezeu de la bun început. Nimic din toate astea nu necesită performanță. Sînt, pur și simplu, un dat.

Deoarece sîntem păcătoși, trăind într-o lume căzută, sîntem blocați pe ideea că, dacă ne-ar cunoaște pe deplin așa cum sîntem, pe dinăuntru și pe dinafară, nimeni nu ne-ar putea iubi. În consecință, ne este inimaginabil că Dumnezeu ne iubește, deoarece nimic nu scapă atenției Lui. El ne cunoaște fiecare gând, cuvînt, impuls și faptă. Viovăția pe care această idee o creează în noi, și normalitatea relațiilor noastre condiționate, fac ca dragostea fără filtru a lui Dumnezeu pentru noi, dovedită de evanghelie, să devină greu de acceptat. Din perspectiva noastră, așa ceva nu are sens.

În acest punct trebuie să subliniez că nu vreau să dau de înțeles că există oameni care aud adevărata evanghelie și o îmbrățișează cu toată inima dar nu sînt de fapt mîntuiți. Eu cred sincer că ei *cred* și fac parte din familia lui Dumnezeu.

Dar ceea ce încerc să descriu este epuizanta și tragică viață interioară pe care mulți dintre acești credincioși încă o trăiesc. Vinovăția lor a transformat dragostea și harul evangheliei într-o experiență centrată pe performanță și bazată pe merit. Ei încep să se întrebe dacă Dumnezeu încă îi mai iubește, ca atunci cînd au înțeles evanghelia și au crezut în ea. Ei privesc păcatele pe care le-au comis după ce au devenit creștini ca pe tot atîtea motive ca Dumnezeu să fie mai puțin entuziast și mai ambivalent față de ei. Ei sînt convinși că nu se pot ridica la așteptările lui Dumnezeu și se întreabă dacă „au crezut suficient” sau dacă au crezut de fapt cu adevărat.

Tristul adevăr este că mulți creștini *autentici* trăiesc vieți de chin și de înfrîngere, nu din cauza evangheliei, ci din cauza modului în care vinovăția lor a distorsionat claritatea evangheliei. Cînd citesc Scriptura, ei nu-și văd decît păcatele și greșelile. Fiecare predică este o condamnare (și rușine să le fie predicatorilor care au această intenție ca obiectiv principal al predicilor lor). Minunăția spectaculoasă a istorisirii Bibliei se pierde, este uitată.

Mîntuirea *nu* are de-a face cu performanța. Niciodată nu a fost astfel, nu va fi nicicînd, și *nu ar putea* să fie așa vreodată. Noi nu putem face nimic pentru a ne ridica la nivelul lui Dumnezeu, pentru a ne face vrednici de prezența Lui. *Nouă ne lipsește natura perfectă a lui Dumnezeu*. Sîntem ca Dumnezeu, creați pentru a-L reprezenta pe El, dar prin definiție îmi sîntem *inferiori*, iar Dumnezeu știe acest lucru. De aceea soluția Sa a fost Isus, *nu tu*.

Este absurd să credem că putem trece prăpastia, sau că o putem umple, făcînd asta sau nefăcînd cealaltă. Cînd dai greș, Dumnezeu nu află ceva nou despre tine. El te-a cunoscut de

la început, și tot te-a iubit, exact așa cum ai fost și ești. Romani 5:8 exprimă acest lucru cel mai bine: „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Cornilescu). Ați observat? *Pe când eram noi încă păcătoși*. Nu e nevoie să prestezi la un anumit nivel, suficient pentru a-L determina pe Dumnezeu să te iubească. Dacă stăm să ne gândim, ne dăm seama ce veste *minunată* e asta. Dumnezeu nu e *niciodată* dezamăgit de tine, pentru că nu are niciodată false așteptări cu privire la comportamentul tău. Dumnezeu te-a iubit de la bun început. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16).

Putem rezuma toate acestea în două idei. Mîntuirea – calitatea de membru în familia lui Dumnezeu – nu poate fi meritată. Poate fi doar primită, prin credință (încredere). Dumnezeu o oferă pentru că este plin de har și iubitor. Nu există, și nu poate exista, alt motiv.

## **Partea a III-a: Pe urmele lui Isus**

## Capitolul OPT

### Ce este ucenicia?

Evanghelia e menită să producă transformare. Orice om care a îmbrățișat evanghelia „este o creație nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Cum arată asta în practică?

Poate vă amintiți răspunsul la această întrebare. Am spus mai devreme că un ucenic este continuatorul activității cuiva – mai specific, al lui Isus. Este o persoană care Îl imită, sau Îl întruchipează, pe Isus. A fi „transformați după chipul lui Isus” este destinul nostru final (Romani 8:29; 2 Corinteni 3:18; Coloseni 3:10).

Motivul pentru care Îl imităm pe Isus nu este de a-L face pe Dumnezeu să ne iubească, pentru ca să ne permită accesul în rai. Dumnezeu deja ne iubea „pe când eram noi încă păcătoși” (Romani 5:8) și „vrăjmași” ai Lui (Romani 5:10). Sîntem primiți în rai – devenim membri ai familiei lui Dumnezeu – atunci cînd credem evanghelia. De unii singuri, sîntem pierduți, avînd nevoie de un Mîntuitor (Luca 19:10), fiind înstrăinați de Dumnezeu (Efeseni 4:18). Încă de pe vremea cînd așa stăteau lucrurile, Dumnezeu ne-a iubit. El n-a așteptat să ne îndreptăm pentru ca să ne iubească.

Motivul pentru care Îl imităm pe Isus nu este nici pentru a-L convinge pe Dumnezeu să continue să ne iubească, pentru a căpăta, în final, mîntuirea. Ceea ce nu poate fi căpătat pe baza performanței nu poate fi pierdut pe baza performanței. Mîntuirea nu are nimic de-a face cu valoarea sau meritul nostru. Are însă cu totul de-a face cu ceea ce a făcut altcineva pentru noi, și anume Isus. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). Nu ne putem asuma nici un credit pentru mîntuire. Îi aparține în totalitate lui Isus.

## Claritate în privința uceniciei

Trebuie să gîndim atent cum se aplică toate acestea la ucenicie.

Din cauza capcanei performanței despre care am discutat mai sus, trebuie să avem o înțelegere clară a faptului că mîntuirea și ucenicia nu sînt unul și același lucru. Fără să-și dea seama, mulți credincioși încep să-și adauge propriile fapte sau propria performanță peste evanghelie, din cauza vinovăției lor cu privire la păcat. Rezultatul este robia spirituală, nu viața din belșug pe care Isus Își dorește s-o avem (Ioan 10:10; 2 Corinteni 1:5; Efeseni 3:20).

Mîntuirea e un dar pe care Dumnezeu ni-l dă cînd credem evanghelia. Este total nemeritat. Și totuși, Dumnezeu ni-l acordă, în ciuda păcatului și ostilității noastre față de El. Ucenicia este activitatea noastră rezultată din credința în evanghelie. Îl imităm pe Isus pentru a ne arăta dragostea față de El și față de Dumnezeu Tatăl. Isus este suprema întruchipare a lui Dumnezeu, și de aceea ne dorim să trăim ca El.

Există multe motive pentru care să trăim ca Isus – ducînd o viață sfîntă, dar cîștigarea dragostei lui Dumnezeu nu este unul din ele. Mîntuirea nu costă nimic; este pe gratis pentru toți cei ce cred evanghelia. Ucenicia, dimpotrivă, costă. Adeseori, nu e ușor să călcăm pe urmele lui Isus. A fi ucenic înseamnă a face alegeri – a alege să-L iubim și să-L onorăm pe Dumnezeu, a ne raporta la ceilalți oameni ținînd cont de ceea ce sînt ei: reprezentanți, alături de noi, ai lui Dumnezeu, iubiți de El, pe care El dorește să-i aducă în familia Sa prin evanghelie.

Să ne gîndim la cum a trăit Isus. N-a fost o viață ușoară. După cum spune Biblia, „Hristos a pătimit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). Isus a dus o viață de sacrificiu. El L-a pus pe Dumnezeu pe primul plan, și apoi pe „aproapele” Său (toți ceilalți oameni):

„Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea mai mare și cea dintîi poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. De aceste două porunci atîrnă toată Legea și Profeții.” (Matei 22:36-40)

Isus a trăit astfel nu pentru ca Dumnezeu să-L iubească sau să fie mulțumit de El. Dumnezeu deja Îl iubea pe Isus, cu mult înainte ca El să vină și să „facă lucrări” (fapte) pentru împlinirea legămîntului. El L-a iubit pe Isus „dinainte de întemeierea lumii” (Ioan 17:24).

A-L urma pe Isus poate fi foarte dificil. Deoarece nici un credincios nu este asemenea lui Isus atunci cînd face pentru prima dată pasul de a crede – și deoarece e dificil să trăim ca Isus în

mod consecvent – fiecare credincios trebuie să treacă printr-o „răzgîndire” (numită în Biblie „pocăință”) în privința stilului său de comportament. Eu cu siguranță am avut nevoie de această schimbare de atitudine. Au existat lucruri la care a trebuit să renunț, și lucruri pe care a trebuit să încep să le practic. Însă nimic din toate astea n-a avut ca obiectiv să-L determin pe Dumnezeu să mă iubească. El mă iubea deja.

Isus a făcut tot ce a făcut pentru că Îl iubea pe Dumnezeu. Și noi trebuie să facem la fel. Isus a trăit într-un anumit fel pentru a-i ajuta pe oameni să creadă în El și în planul lui Dumnezeu. Și noi trebuie să facem la fel. Isus știa de ce venise pe pămînt – știa că va muri de o moarte cumplită în locul nostru. Însă, în același timp, El S-a încrezut în planul și în puterea lui Dumnezeu. Știa că avea să învieze din morți și să Se întoarcă la Tatăl Lui.

Și noi trebuie să avem aceeași perspectivă eternă. Lumea aceasta nu e adevărata noastră casă. Este o locuință temporară. Cea care vine este permanentă. Pe baza a ceea ce a făcut Isus, vom moșteni viața veșnică în acea lume, lăsînd-o pe aceasta în urmă. Scopul vieților noastre ar trebui să fie de a arăta loialitate și recunoștință Celui care ne-a mîntuit, și să-i ajutăm și pe alții să se alătore familiei lui Dumnezeu.

Dar dacă vom da greș? Dacă vom păcătui? Cu siguranță amîndouă aceste lucruri se vor întîmpla. Dumnezeu cunoaște acest lucru. El știe foarte bine cum sînt oamenii! Știe cine sîntem. Însă ne-a iubit de pe vremea cînd nu aveam nici cel mai mic interes de a face ceva ca să-L iubim și noi la rîndul nostru. El ne-a iubit pe cînd Îi eram dușmani – „pe cînd eram noi încă păcătoși” (Romani 5:8). Dumnezeu ne-a iubit dinainte să facem parte din familia Sa. De ce ne-ar iubi mai puțin, sau de ce ar înceta să ne iubească, acum că sîntem în familia Lui? Cînd păcătui și greșim, El ne iartă. El vrea să *credem* acest lucru și să ne întoarcem la loc pe urmele lui Isus.

## **De ce să trăim ca Isus?**

Adineaori, tocmai am spus că avem multe motive pentru a trăi ca Isus, dar *cîștigarea dragostei lui Dumnezeu nu e unul din ele*. Care sînt deci aceste motive?

În primul rînd, păcatul este auto-distructiv și ne face rău nu doar nouă, ci și celor din jurul nostru. În propria mea familie extinsă, am văzut ce efecte au alcoolismul, dependența de droguri, infidelitatea. E evident că lucrurile de felul acesta distrug vieți. Ar trebui să fie la fel de evident că lucrurile pe care lumea – societatea lipsită de credință în Dumnezeu – ni le oferă pentru plăcere și autoindulgență sînt efemere, și nu au valoare de durată. Societatea

Înconjurătoare ne spune „să ne trăim viața” căutînd propria „fericire”, indiferent de cîtă suferință creează deciziile noastre. Nu ne oferă o perspectivă eternă. Ne ademenește să trăim doar pentru momentul prezent. Nu recunoaște o chemare mai înaltă. Biblia demască acest mod de a gîndi, arătîndu-ne ce reprezintă de fapt:

Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume! Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume – pofta firii pămîntești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții – nu este de la Tatăl, ci din lume. Iar lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămîne în veac. (1 Ioan 2:15-17)

În al doilea rînd, și din multe puncte de vedere în opoziție cu primul, trăirea unei vieți plăcute lui Dumnezeu este o binecuvîntare pentru ceilalți. Adevărul e că modul în care trăim și gîndim este ori o binecuvîntare ori un blestem pentru cei din jur. Isus i-a slujit pe oameni, fiindu-le o binecuvîntare. Un stil de viață mînat de autoindulgență și egocentrism nu duce la împlinire. Orice ziar de scandal ne oferă exemple care ilustrează această realitate. Cînd sîntem o binecuvîntare pentru cei din viața noastră, sîntem buni reprezentanți ai lui Isus și, pe de-asupra, avem parte de împlinire personală. Viața noastră capătă semnificație cînd este trăită în serviciul celorlalți.

În al treilea rînd, o viață plăcută lui Dumnezeu ne permite să fim martori consecvenți ai evangheliei. Dacă oamenii privesc la viața noastră și nu văd nici o diferență între noi și lumea lipsită de credință, și nu văd o viață trăită spre slujirea altora, nu vor acorda credibilitate evangheliei (sau, cel puțin, vor fi confuzi). Vor privi viața noastră ca pe o contradicție a mesajului lui Isus. Cu alte cuvinte, oamenii se așteaptă ca noi să trăim precum Isus, Cel care le spunem că îi iubește. Nu e o așteptare nerezonabilă. Alternativa e ipocrizia, și ipocrizia nu place nimănui.

Trăirea unei vieți plăcute lui Dumnezeu n-are de-a face cu cîștigarea unui loc în rai. Nu are ca scop să-L facă pe Dumnezeu să ne fie dator, prin „punctajul spiritual” pe care l-am obținut. Pasaje precum cele care urmează au cu totul altceva în obiectiv:

Vă îndemn deci, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să vă aduceți trupurile ca jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi închinarea voastră duhovnicească. Și să nu vă luați după chipul veacului acestuia, ci să vă transformați prin înnoirea minții, ca să puteți deosebi care este voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvîrșită. (Romani 12:1-2)

Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită, avînd pecetea aceasta: *Domnul îi cunoaște pe cei ce sînt ai Lui și: Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!* Într-o casă mare nu sînt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și

de lut. Unele sînt de cinste, iar altele, de ocară. Deci, dacă cineva se curățește de toate acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpînului său, pregătit pentru orice lucrare bună. (2 Timotei 2:19-21)

Deci, dacă este vreun îndemn în Hristos, dacă este vreo mîngîiere în dragoste, dacă este vreo părtășie în Duhul, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți același gînd, aceeași dragoste, uniți într-un suflet și-un gînd! Nu faceți nimic din ambiție sau din slavă deșartă, ci, în smerenie, să-i priviți pe alții mai presus de voi înșivă! Fiecare din voi să nu aibă în vedere doar foloasele lui, ci și foloasele altora!

Între voi să fie gîndirea aceasta, care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, n-a socotit drept un lucru de apucat a fi deopotrivă cu Dumnezeu ci S-a dezbrăcat de Sine Însuși, a luat chip de rob și s-a făcut asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit, a fost ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. (Filipeni 2:1-8)

Aceste pasaje ne oferă o impresie despre cum ar trebui să trăim, însă încă n-am ajuns să ne ocupăm de detaliile uceniciei. Cum trăiește un ucenic? Ce face un ucenic? Din fericire, Isus și ucenicii Săi de la început, primii creștini, ne oferă o imagine clară. Isus nu le-a cerut niciodată ucenicilor Lui să facă ceva ce El nu a făcut – sau nu le-a arătat cum să facă. La rîndul lor, ei I-au urmat exemplul și au învățat și pe alții în primele zile ale bisericii nou-născute.



## Capitolul NOUĂ

### Ce face un ucenic?

Poate vă va surprinde, dar Isus nu le-a poruncit ucenicilor Săi prea multe lucruri pe care să le facă. Viziunea Sa despre cum să-L iubim pe Dumnezeu și cum să ne iubim unii pe alții nu este complicată. Însă acele lucruri care sînt poruncite sînt profunde, iar, atunci cînd sînt puse în practică, au capacitatea de a ne schimba viața. Vom începe cu cel mai important aspect al vieții de ucenic.

#### **Ucenicii Îl iubesc pe Dumnezeu, își iubesc aproapele, și se iubesc unii pe alții**

Știm deja cum a rezumat Isus o viață dedicată lui Dumnezeu. Cele mai mari porunci sînt:

Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea mai mare și cea dintîi poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. De aceste două porunci atîrnă toată Legea și Profeții. (Matei 22:36-40)

Isus a făcut aceste lucruri. El le-a spus ucenicilor Săi că face tot ce I-a poruncit Tatăl, ca lumea să știe că Îl iubește pe Tatăl (Ioan 14:31). Cum a arătat Isus că Îl iubește pe Dumnezeu, Tatăl Său? Supunîndu-Se lui Dumnezeu. El a dus la îndeplinire planul pus la cale de Dumnezeu. De asemenea, El le-a spus: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi” (Ioan 15:9). Isus le-a cerut ucenicilor Săi să facă la fel, după cum reiese clar din observațiile Lui despre cele mai mari porunci.

El a mers și mai departe, dîndu-Se pe Sine drept exemplu. Le-a spus ucenicilor să se iubească unii pe alții așa cum i-a iubit El. Făcînd astfel, ei aveau să arate ascultare față de El și să-I aducă plăcere lui Dumnezeu. Isus a spus:

Nu este mai mare dragoste decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi. Voi sînteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpînul său, ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu. Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rînduit să mergeți și să aduceți rod, și rodul vostru să rămînă, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea. Iată ce vă poruncesc: să vă iubiți unii pe alții! (Ioan 15:13-17)

[Să] vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei: dacă veți avea dragoste unii pentru alții. (Ioan 13:34-35)

Dragostea pentru Dumnezeu și dragostea față de semeni sînt, potrivit lui Isus, atributele fundamentale, indispensabile, ale ucenicilor Săi. Isus nu a considerat în nici un fel aceste porunci ca fiind în contradicție una cu cealaltă. Ele nu se află în tensiune, ci sînt fețe ale aceleiași monede – sînt inseparabile.

Dar ce înseamnă să-i iubim pe oameni? Cea mai înaltă expresie a dragostei este să ne dăm viața pentru ceilalți: „Nu este mai mare dragoste decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). Asta a făcut Isus:

Într-adevăr, pentru un om drept cu greu ar muri cineva, însă pentru un om bun poate că s-ar încumeta cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe cînd noi încă eram păcătoși, Hristos a murit pentru noi. (Romani 5:7-8)

Exceptînd această expresie supremă a dragostei, nu cred că există o mai bună descriere a ei decît pasajul din 1 Corinteni 13:4-7. Practic, spune tot ce e de spus. Iată caracteristicile dragostei, așa cum sînt prezentate în acele versete.

- Dragostea e răbdătoare
- Dragostea e blîndă
- Dragostea nu invidiază
- Dragostea nu se laudă
- Dragostea nu este necuviincioasă
- Dragostea nu insistă să-și facă pe plac
- Dragostea nu este iritabilă
- Dragostea nu păstrează resentimente
- Dragostea nu se bucură de rău
- Dragostea se bucură de adevăr

- Dragostea suportă totul
- Dragostea crede totul
- Dragostea nădăjduiește totul
- Dragostea suferă totul

De obicei, elemente din această listă se regăsesc tipărite pe felicitările de Sfântul Valentin, sau pe obiecte destinate a fi cadouri pentru persoana dragă. Nu e un lucru rău – e bine să ne iubim soțul sau soția, sau persoana care sperăm că ne va fi partener de viață. Dar 1 Corinteni 13:4-7 nu se referă de fapt la o dragoste romantică. Aceste versete descriu de fapt modul în care sîntem chemați să-i tratăm pe oameni în general. E irelevant dacă ei realizează sau nu că noi, prin aceste lucruri, demonstrăm dragoste. Dumnezeu vede, și știe.

Unele dintre afirmații trebuie înțelese în contextul celorlalte din listă. De exemplu „dragostea crede toate lucrurile” trebuie echilibrată cu „dragostea se bucură de adevăr”. Nu putem lua „dragostea crede toate lucrurile” în mod izolat, trăgînd concluzia că dragostea crede învățături false sau rele. Tot astfel, „dragostea speră totul” nu se referă la a spera că i se va întîmpla ceva rău unui dușman. Dar în general lista este ușor de înțeles – și greu de pus în aplicare în viața de zi cu zi.

Încă o idee înainte de a trece mai departe. E crucial să ne dăm seama că în esență toate celelalte aspecte ale uceniciei, despre care vom vorbi în continuare, decurg din prima poruncă a lui Isus: „cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei: dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35). Dragostea reciprocă – dragostea de oameni – este punctul central în funcție de care se orientează toate celelalte lucruri pe care le fac ucenicii (rugăciunea, postul, dărnicia, părtășia etc). Toate acestea sînt expresii ale acestei porunci fundamentale.

## **Ucenicii au grijă unii de alții**

Acest element al uceniciei este o prelungire a dragostei unii față de alții. A avea grijă unii de alții înseamnă a *fi* în comunitate și a o *cultiva*.

Pe măsură ce tot mai mulți oameni au ajuns să îmbrățișeze evanghelia în zilele ce au urmat Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2:1-4), ei au devenit parte dintr-o comunitate din ce în ce mai largă, ce avea să se numească „biserica” (în cazul lor, biserica din Ierusalim). În Noul Testament, acest termen nu se referea la o clădire sau la o organizație oficială. Noul Testament ne spune că biserica din Ierusalim era foarte săracă. Nu aveau o clădire în care să

se întâlnească (iar noii credincioși erau cu miile – Faptele Apostolilor 2:41, 47; 5:14). Nu aveau nici un fel de statut oficial legal, și prin urmare credincioșii erau persecutați (Faptele Apostolilor 3:11-4:31; 5:17-42).

Dar dacă „biserica” nu însemna o clădire sau o organizație cu statut legal, la ce se referă acest termen? Cum se întrețineau cei care Îl urmau pe Isus? Ei au format o comunitate strânsă, caracterizată de sacrificiul de sine. Prea adesea, folosim în bisericile moderne termenul de „comunitate” pentru a descrie ceva ce se aseamănă mai degrabă cu un grup de persoane cu un interes comun – cum ar fi faptul că sînt fani ai aceleiași echipe sportive, sau susținători ai aceleiași cauze etice. Însă acest lucru nu se ridică nici pe departe la înălțimea comunității nou-testamentale. Comunitatea bisericii nou-testamentale era o familie.

Care este diferența dintre o familie și un grup de oameni care se simt legați unii de ceilalți datorită unui interes comun? Sînt multe diferențe. Te-ai aștepta să-ți dea cineva bani să-ți plătești chiria sau să-ți cumperi de mîncare doar pentru că sînteți suporterii aceleiași echipe de fotbal? Te-ai aștepta ca o persoană să-ți ofere o slujbă sau să-ți repare mașina doar pentru că votați cu același partid, sau pentru că ați alergat împreună într-un maraton ca să strîngeți fonduri pentru aceeași cauză? Sigur că nu. Însă *te-ai aștepta* la ajutor din partea membrilor familiei tale (sau cel puțin așa se presupune că ar trebui să funcționeze o familie, rude de sînge).

Așa era biserica primară. Iată o privire rapidă:

Cei ce au primit cuvîntul lui au fost botezați, și în ziua aceea s-au adăugat cam trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în părtășie, în frîngerea pîinii și în rugăciuni. Fiecare suflet era plin de teamă, iar prin apostoli se făceau multe minuni și semne. Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau totul în comun. Își vindeau proprietățile și averile și le împărțeau tuturor, după nevoia fiecăruia. În fiecare zi mergeau toți într-un cuget la Templu, frîngeau pîinea în case și luau hrana cu bucurie și curăție de inimă. Îl lăudau pe Dumnezeu și erau plăcuți înaintea întregului popor. Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mîntuiți. (Faptele Apostolilor 2:41-47)

Acest pasaj *nu* descrie comunismul sau socialismul. Nu descrie *nici un* sistem politic. Nu găsim nimic în acest pasaj despre vreun guvern sau despre vreun stat care să dea directive sau să impună cu forța comportamentul pe care îl vedem aici. Era în întregime voluntar. Comportamentul descris este al unei familii normale, sănătoase. Membrii unei familii își poartă reciproc de grijă. În cazul de față, familia era formată din mii de persoane.

Avem aici imaginea modului în care ucenicii își trăiesc viața. Ei cultivă comunitatea. Se iubesc și se susțin unii pe alții ca o familie. Acest lucru înseamnă a pune resursele noastre la dispoziția celorlalți. Pentru unii credincioși, resursele pot fi bani, pentru alții, timp, sau servicii, sau un lucru la care se pricep. În esență, comunitatea face ce e de făcut pentru a-i ajuta pe membrii comunității.

Poate că vă întrebați cum au reușit cei din comunitatea bisericii primare să se cunoască unii pe alții, dat fiind că erau atât de mulți. Credincioșii se adunau la Templu (ceea ce cauza cu regularitate conflicte cu conducătorii iudei, dar pe de altă parte oferea multe ocazii de evanghelizare) și se întâlneau „în case” (Faptele Apostolilor 2:46; 5:42). Asta înseamnă că „biserica” din Ierusalim, prima comunitate creștină, era de fapt o rețea de comunități mai mici. Cei din aceste grupuri mai mici erau cei care îi întâmpinau pe noii credincioși, acordându-le recunoaștere și sprijin.

Aceste comunități erau punctele de intrare a credincioșilor noi. Comunitatea creștină era pentru oamenii care îmbrățișau evanghelia. Fiecare comunitate participa la ucenicizarea membrilor săi și, în anumite moduri, și la ucenicizarea credincioșilor din comunitatea mai largă. Cum se proceda?

Primul lucru care se întâmpla de obicei era botezul noilor credincioși (Faptele Apostolilor 2:41; 8:12-13; 10:47-48; 16:15). Botezul era un act public (observat de către martori – ceilalți membri ai comunității) prin care noul credincios se identifica cu Isus și cu cei care-L urmau pe El. Semnificația sa era multiplă: printre altele, botezul arăta că păcatele îți fuseseră iertate datorită lucrării lui Isus pe cruce, și că acum erai beneficiarul unei vieți noi (Romani 6:1-4; 2 Corinteni 5:17). Botezul era primul pas la intrarea în viața comunității. Cei care se botezau își afirmau credința în Isus, iar martorii își afirmau dedicarea față de ei.

La întâlnirile comunităților de credincioși, ieșeau la iveală diverse nevoi. Dacă membrii puteau împlini aceste nevoi în cadrul grupului restrâns, făceau acest lucru. Astfel, cei care împlineau nevoile altora aveau ocazia de a-L imita pe Isus. Cei care primeau ajutorul aveau ocazia de a învăța „în timp real” ce înseamnă a trăi asemenea lui Isus. Când nevoile depășeau capacitatea comunităților mici, familia mai largă a credincioșilor le venea în ajutor. Această coordonare pe scară largă a lucrării a fost motivul pentru care primii ucenici ai lui Isus, care erau conducătorii tinerei biserici din Ierusalim, au numit asistenți („diaconi”) pentru a organiza „împărțirea hranei zilnice” în întreaga comunitate (Faptele Apostolilor 6:1-7).

Legat de aceasta, una din practicile celor dintâi biserici era de a organiza o masă în conexiune cu comemorarea „Cinei Domnului” (1 Corinteni 11:17-34). „Cina Domnului” era o celebrare comemorativă a Cinei de Taină, când Isus le spusese ucenicilor Săi că în curînd trupul și

sîngele Său aveau să fie oferite pentru ei. Isus le-a spus că faptul că-Și dădea viața pentru ei era o împlinire a „noului legământ” (Luca 22:20). Descrierea praznicului în cadrul căruia avea loc Cina Domnului spune același lucru (1 Corinteni 11:25). Aceasta constituia o modalitate prin care credincioșii comemorau ceea ce a făcut Isus. Isus le spusese ucenicilor Săi să facă acest lucru „spre pomenirea Lui” (1 Corinteni 11:24-25). Era de asemenea încă un mod prin care comunitatea asigura împlinirea nevoilor membrilor mai săraci.

## Ucenicii au părtășie

„Părtășia” e un cuvînt din Noul Testament care descrie activitatea comunității credincioșilor. Grija unii față de ceilalți face parte din părtășia biblică, deoarece, atunci cînd credincioșii se adună la un loc, nevoile pot fi aduse la cunoștință și împlinite. Dar părtășia presupune și alte lucruri, și despre asta vom discuta în continuare.

În zilele noastre, pentru mulți creștini „părtășia” înseamnă a lua parte împreună la activități recreative. Desigur, relațiile noastre se consolidează atunci cînd facem lucruri plăcute împreună, și legăturile dintre noi se strîng atunci cînd petrecem timp la un loc. Însă nu asta se înțelege în Biblie prin părtășia ucenicilor.

Diferența de bază dintre participarea în comun la activități recreative și părtășia biblică este că părtășia nu înseamnă doar a petrece timp împreună. Este ceva mult mai intenționat.

Obiectivul părtășiei este acela de a fi „într-un duh” sau „într-un gînd” în ce-L privește pe Isus, pentru ca la rîndul nostru „să avem în noi gîndirea Lui”. Cu alte cuvinte, scopul părtășiei este ucenicia. Cîteva versete din Filipeni prezintă concis această idee:

Numai purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că ajung să vă văd, fie că rămîn departe și aud vești despre voi, să știu că rămîneți tari într-un duh și că luptați cu un suflet pentru credința pe care o dă Evanghelia.  
(Filipeni 1:27)

Deci, dacă este vreun îndemn în Hristos, dacă este vreo mîngîiere în dragoste, dacă este vreo părtășie în Duhul, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți același gînd, aceeași dragoste, uniți într-un suflet și-un gînd!  
[...] Între voi să fie gîndirea aceasta, care era și în Hristos Isus. (Filipeni 2:1-2, 5)

Ce înseamnă pentru comunitatea credincioșilor a avea gîndirea lui Hristos și a fi „într-un gînd”? Înseamnă că toți au aceleași convingeri pînă în cel mai mic amănunt? Nu. Biblia

vorbește de unitate, nu de uniformitate. „A fi într-un gând” înseamnă mai degrabă că toți membrii comunității urmăresc același scop: a fi ca Isus. Obiectivul este armonia, nu unanimitatea, în urmărirea asemănării cu Hristos și a traiului în comunitate alături de ceilalți credincioși.

Primele comunități de credincioși erau angajate într-un număr de activități care conduceau către acest țel: se rugau, posteau, se închinau lui Dumnezeu și studiau Scripturile. Deoarece toate aceste activități sînt lucruri pe care ucenicii le fac și în mod individual, și împreună, în cele ce urmează mă voi ocupa de fiecare separat.

## Ucenicii se roagă

În termenii cei mai simpli, a ne ruga înseamnă a vorbi cu Dumnezeu. Însă e nevoie să analizăm puțin. Nu știe Dumnezeu deja tot ce gândim? Ba da. Și atunci, de ce să ne rugăm? Rostul rugăciunii nu este de a-I oferi informații lui Dumnezeu. Rugăciunea e un mod în care Îi putem arăta lui Dumnezeu (și altora) că depindem de El. E un mod de a exprima că ne dorim ca Dumnezeu să lucreze, că nu ne bazăm pe noi înșine sau că nu putem găsi o soluție de unii singuri. Rugăciunea ne ajută să fim pătrunși de adevărul că depindem în totalitate de Dumnezeu, și că siguranța noastră se află doar în El. În sensul acesta, rugăciunea reprezintă închinare. Același lucru se aplică și la rugăciunea în grup.

În Luca 11:1 ucenicii, referindu-se la Ioan Botezătorul și ucenicii acestuia, Îi cer lui Isus: „Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum i-a învățat și Ioan pe ucenicii lui”. Răspunsul lui Isus este rugăciunea „Tatăl nostru”, acum atît de binecunoscută (Luca 11:2-4; vezi și Matei 6:9-15). E important să observăm că, prin rugăciunea „Tatăl nostru”, Isus nu le spune ucenicilor ce să se roage cuvînt cu cuvînt. El le spune „să vă rugați așa” (Matei 6:9). Le oferă un model. Nu avem nevoie de formule sau cuvinte speciale pentru a vorbi cu Dumnezeu. *Cînd te rogi, vorbește, pur și simplu, cu Dumnezeu.* De asemenea, rugăciunea niciodată nu trebuie făcută de ochii altora (Luca 18:9-14).

În „Tatăl nostru”, nu apare nimic care să nu fie deja cunoscut lui Dumnezeu. Din nou, prin rugăciune nu Îi furnizăm lui Dumnezeu informații care Îi lipsesc. Ci în „Tatăl nostru” rugăciunea e împletită cu închinarea la Dumnezeu, cu cinstirea Lui („sfințească-se Numele Tău”), cu ascultarea față de voia lui Dumnezeu („facă-se voia Ta”), cu iertarea („ne iartă nouă păcatele noastre fiindcă și noi iertăm oricui ne este dator”), și cu cereri de a fi izbăviți de ispită și rău („și nu ne duce în ispită, ci ne izbăvește de Cel Rău”). Rugăciunea e ceva merit să

ne alinieze inimile cu stăpînirea lui Dumnezeu asupra vieții noastre, și să ne consolideze o atitudine de dependență față de El.

Biblia e plină de rugăciuni, și individuale, și colective. Dacă le veți citi, veți vedea că rugăciunea este și un mod de a ne exprima sentimentele înaintea lui Dumnezeu – mînie, durere, dragoste, etc. Dumnezeu nu află nimic nou cînd facem acest lucru. Învățăm să ne supunem Lui, avînd încredere că El este bun și El știe cel mai bine, și cerîndu-I ajutorul. Isus ne spune că vom primi cu siguranță un răspuns de la Dumnezeu – în contextul mai larg al voii Lui. Cu alte cuvinte, răspunsurile lui Dumnezeu nu vor fi întotdeauna exact așa cum ne dorim, dar El cunoaște și ține cont de tot restul experienței și comportamentului oamenilor, de pe tot parcursul istoriei umane, și lucrează conform planului Său măreț. De asemenea, e posibil ca Dumnezeu să răspundă în feluri neașteptate.

O altă calitate a rugăciunilor biblice este că nu sînt egocentrice. Majoritatea conținutului lor urmărește să obțină binecuvîntări pentru alți oameni, sau să implore îndurarea lui Dumnezeu asupra altora. În scrisorile lui Pavel întîlnim frecvent rugăciuni pentru destinatari. Rugăciunea nu are ca obiectiv întotdeauna, sau poate nici măcar în majoritatea cazurilor, exprimarea propriilor noastre nevoi și dorințe.

Isus Se ruga des. El Și-a pus în aplicare propria învățătură că rugăciunea trebuie să fie persistentă (Coloseni 4:2-6, Luca 18:1-8). Isus n-a primit răspuns la fiecare rugăciune – dar a considerat acest lucru ca perfect acceptabil, deoarece pentru El era prioritar să se facă voia lui Dumnezeu (Matei 26:36-46). E important să ținem minte acest aspect al rugăciunii. Isus ne-a învățat că Dumnezeu ne va răspunde cînd ne rugăm (Luca 11:9-13), însă nu putem să ne bazăm pe ideea că El va răspunde așa cum dorim noi, dacă Îi sîntem neascultători sau nu acționăm în concordanță cu voia Lui (Iacov 4:3; 1 Ioan 3:22; 5:14).

## **Ucenicii țin post**

Poate că postul e ceva neobișnuit pentru mulți dintre cititorii acestei cărți. În general, a „ține post” de un lucru înseamnă a ne abține de la acel ceva. A „ține post” de mîncare înseamnă a nu mînca pentru un anumit timp. Acesta e tipul de post pe care îl întîlnim cel mai adesea în Biblie, însă nu de fiecare dată. Isus a postit (Matei 4:2). El a considerat ca de la sine înțeles că ucenicii Săi Îi vor urma exemplul și i-a avertizat să nu fie ipocriți cînd postesc (Matei 6:16-18). Postul nu are ca scop să atragi atenția asupra ta însuși. E ceva între tine și Dumnezeu.



Postul nu se referă exclusiv la abținerea de la mâncare. Poți ține post de tot felul de lucruri, în orice mod dorești. Recomandările lui Isus n-au de-a face cu slăbitul. Atunci când El a postit, sau când a vorbit despre post, a avut altceva în obiectiv. Deși postul apare des în Biblie, nu ni se dau reguli legate de acesta. Cuplurile căsătorite, ne spune Pavel, se pot decide să țină post de relații sexuale (1 Corinteni 7:1-5) pentru a acorda atenție specială unui subiect de rugăciune.

Dar de ce am posti? Cuvintele lui Pavel din 1 Corinteni 7:5, despre soți și soții care se hotărăsc împreună să se abțină de la relațiile sexuale, ne ajută să găsim un răspuns: „Să nu vă lipsiți unul pe altul de datoria de soți decât de comun acord, pentru o vreme, ca să vă îndeletniciți [cu postul și] cu rugăciunea, apoi să fiți iarăși împreună, ca să nu vă ispitească Satana din pricina nestăpînirii voastre!”. Postul este o practică spirituală menită să ne ajute a ne concentra pe rugăciune. Dar cum anume? Un exemplu ne poate fi de folos. Dacă te hotărăști să ții post de mâncare timp de o zi, oricâte ori simți că ți-e foame îți amintești să te rogi. Postul îți reamintește de motivul pentru care te-ai hotărât să postești, și îți redirecționează atenția.

Un alt mod de a aborda postul este să ne punem întrebarea ce ne distrage de la rugăciune sau, mai larg vorbind, de la umblarea cu Dumnezeu. Răspunsul poate fi: telefonul, sau televizorul, sau vreun alt hobby. Toate acestea sînt lucruri pe care le putem pune deoparte pentru un timp („ținînd post” de ele) pentru a readuce în prim-planul gîndirii noastre rugăciunea și pe Dumnezeu.

Comunitățile bisericii primare posteau pentru o concentrare colectivă asupra rugăciunii (Faptele Apostolilor 13:1-3; 14:23). În Vechiul Testament, postul comunitar era de asemenea un mod de a exprima regretul pentru păcat și pocăința colectivă (Ieremia 36:6; Ioel 2:12).

## **Ucenicii se închină**

Poate sînteți de părere că închinarea e ceva ușor de definit și de înțeles. Ei bine, e și nu e. Prea adesea considerăm că închinarea e ceea ce se întîmplă duminica la biserică, mai ales cîntările. Dar nu aceea e închinarea, dacă e să ne uităm la felul în care o definește Biblia, deși muzica și cîntările au făcut dintotdeauna parte din adunările creștinilor (Efeseni 5:19; Coloseni 3:16). O altă tendință în cultura noastră este să ne imaginăm închinarea ca fiind un sentiment sau o experiență mistică, interioară. Nici asta nu e închinarea. Există mai multe pasaje biblice pe care le-am putea analiza, dar să ne uităm la acestea două:

Vă îndemn deci, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să vă aduceți trupurile ca jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi închinarea voastră duhovnicească. Și să nu vă luați după chipul veacului acestuia, ci să vă transformați prin înnoirea minții, ca să puteți deosebi care este voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită. (Romani 12:1-2)

[Isus i-a spus femeii samaritene:] Dar vine ceasul, și acum a și venit, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și adevăr, fiindcă Tatăl astfel de închinători caută. (Ioan 4:23)

Despre primul pasaj am vorbit deja în discuția despre ce înseamnă a trăi o viață sfântă. Cum să te închini lui Dumnezeu? Trăiește ca Isus. Nu te conforma lumii acesteia – nu adopta valorile ei, sau preocupările ei egocentrice. *Aceasta* e închinarea. Așadar, adevărata închinare ține de inimă.

În al doilea pasaj e ceva anume care prezintă interes special. Isus îi spune femeii că Dumnezeu caută închinători. Așadar, originea închinării nu se află la noi. Noi sîntem *invitați* să răspundem bunătății și dragostei lui Dumnezeu. *Cum* și *unde* ne închinăm poate varia. Poate să fie individual, cu sau fără muzică, în cadrul unei întâlniri la biserică sau în afara sa. De asemenea, ne putem închina în mod colectiv, în părtășie cu alți credincioși.

Cînd credincioșii se adună în părtășie, ei se îndeamnă unii pe alții „la dragoste și la fapte bune” (Evrei 10:24-25). Cu alte cuvinte, la închinare „duhovnicească” – la o viață asemenea lui Isus. Ei Îl laudă pe Dumnezeu pentru bunătatea și dragostea Lui, pentru prezența Lui providențială în viața lor (Faptele Apostolilor 2:46-47; Iacov 5:13). Lauda către Dumnezeu include cîntările (Matei 26:30; Efeseni 5:19; Coloseni 3:16), însă cu siguranță are de-a face cu o trăire sfîntă: „[...] să deosebiți lucrurile vrednice de laudă și astfel să fiți curați și fără pată în ziua lui Hristos, plini de rodul dreptății care vine prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu” (Filipeni 1:10-11).

Să nu pierdem din vedere faptul că „închinarea duhovnicească” înaintea lui Dumnezeu este legată în mod intrinsec de felul nostru de viață (Romani 12:1-2). Nu este o experiență de aproximativ treizeci de minute, acasă sau la biserică. Este o *viață* orientată de către, și spre, Dumnezeu.

## Ucenicii își mărturisesc păcatele și acceptă iertarea lui Dumnezeu

Unul din lucrurile cu care un ucenic trebuie să se confrunte, și pe care trebuie să-l înțeleagă, de îndată ce începe să-L urmeze pe Isus, este că va da greș. Nici unul din noi nu este ca Isus, fără păcat (2 Corinteni 5:21; 1 Petru 2:21-22; 1 Ioan 3:5), și nici n-avem șanse să fim în această viață. Biblia ne arată limpede acest lucru. Și ucenicii au păcătuț (Marcu 14:30, 68, 72). Iată ce scrie unul dintre ei, Ioan, spre sfirșitul vieții lui:

Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El Înșuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sîngele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. Dacă zicem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuț, Ȑl facem mincinos, și Cuvîntul Lui nu este în noi. (1 Ioan 1:7-10)

Ce minunat e să știm, totuși, că facem parte din familia lui Dumnezeu nu datorită realizărilor noastre. Faptele noastre bune nu-L pot face pe Dumnezeu să ne datoreze ceva. El nu e niciodată în postura de a ne datora viața veșnică, orice merite ne-am închipui că avem. Realizările noastre (sau lipsa lor) nu-L îndepărtează de noi. Dumnezeu ne-a iubit „pe cînd eram noi încă păcătoși” (Romani 5:8). În consecință, nu trebuie să uităm că, din moment ce mîntuirea nu poate fi cîștigată prin perfecțiune morală, nu poate fi nici pierdută prin imperfecțiune morală.

Ȑn lumina imperfecțiunii noastre, adevăratul ucenic al lui Isus trebuie să rămîna cu atenția îndreptată spre bunătatea și dragostea lui Dumnezeu. Să ne uităm din nou la pasajul din scrisoarea lui Ioan. Ne spune exact ce avem de făcut cînd greșim înaintea lui Dumnezeu, fie *făcînd* un lucru care nu corespunde asemănării cu Isus, sau lăsînd *nefăcut* un lucru care aparține asemănării cu El: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”.

Cînd păcătuim și greșim, trebuie să recunoaștem. Asta înseamnă „a mărturisi”. Nu trebuie să ascundem, să scuzăm sau să ne justificăm păcatul. Dumnezeu vrea să-l recunoaștem. De ce? Pentru că avem nevoie să ne smerim. Trebuie să ne amintim că mîntuirea se leagă de ce a făcut altcineva pentru noi – Isus, nu de străduințele noastre. Mărturisirea recunoaște că sîntem copii ai lui Dumnezeu datorită lui Isus. Putem fi siguri că păcatul nostru nu ne va separa de Dumnezeu; nu vom fi dați afară din familie (Romani 8:31-39). Dumnezeu știa, înainte ca noi să îmbrățișăm evanghelia, că avem defecte. Acest lucru nu Ȑl surprinde. Și nu schimbă sentimentele Sale față de noi.

O întrebare evidentă ar fi: de ce să ne pese dacă păcătuim? Ucenicii din Noul Testament au întâlnit această atitudine printre oamenii cu care au avut de-a face. Apostolul Pavel o discută în scrisoarea sa către creștinii din Roma:

Ce vom zice dar? Să stăruim în păcat ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? [...] Așadar, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați păcatului mădularele voastre, ca unelte ale nedreptății, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca înviați din morți, și dați-I lui Dumnezeu mădularele voastre, ca unelte ale dreptății! Căci păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub Lege, ci sub har. Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai sîntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum! Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva ca să-l ascultați, sînteți robii aceluia de care ascultați, fie ai păcatului, care duce la moarte, fie ai ascultării, care duce la dreptate? (Romani 6:1-2, 12-16)

Observați că Biblia nu spune „Doamne ferește, nu cumva să păcătuiești, că nu te mai iubește Dumnezeu!”. Mai degrabă, exprimă grija de a nu ne întoarce la robia auto-distrugerii. Deci, pe de o parte, sigur vom păcătui, dar pe de alta, trebuie să evităm să păcătuim. Apostolul Pavel a cunoscut bine această luptă (Romani 7:7-25), și totuși a fost un remarcabil urmaș al lui Isus. Noul Testament ne avertizează deseori că înlăuntrul nostru este un război. Inima noastră dorește să-L urmeze pe Isus, însă sinele nostru nedesăvîrșit dorește să-și facă pe plac, și să fie mereu în frunte (1 Petru 2:11; Iacov 4:1).

În drumul nostru pe urmele lui Isus, e o idee bună să nu lăsăm să se adune „datorii”. Ideea e ca atunci cînd păcătuim, repede să ne mărturisim păcatul și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru iertarea Lui. Să ne amintim cît L-a costat pe Isus păcatul nostru. Să continuăm să-L urmăm pe El cu dragoste loială, fiind recunoscători că El S-a dus la cruce „pe cînd eram noi încă păcătoși” (Romani 5:8), ca să putem fi frații și surorile Lui.

## **Ucenicii studiază Biblia**

În biserica primară, credincioșii ascultau învățătura apostolilor și studiau Scriptura. Pavel și ceilalți misionari-apostoli procedau la fel cînd puneau bazele noilor biserici în alte locuri (Faptele Apostolilor 2:42; 4:2; 5:42; 17:10-11; 18:11; 20:20). Aceasta era cea mai obișnuită metodă de învățare a Bibliei în timpurile Noului Testament, deoarece majoritatea oamenilor nu dețineau propriul lor exemplar al Scripturii. De asemenea, mulți credincioși nu știau să

citească. Și nouă, deși facem parte dintr-o cultură cu știință de carte și avem acces la Biblie, ne-ar prinde bine să învățăm în grup.

Învățarea Cuvântului lui Dumnezeu e necesară pentru a-L urma pe Isus. Atfel, cum am putea învăța despre păcat (comportamentele și atitudinile de evitat) și despre viața umplută de Duhul (modul în care trebuie să ne comportăm)? Scriptura ne învață „să vă dezbrăcați de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare, să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu în dreptatea și sfințenia care vin din adevăr” (Efeseni 4:22-24). Când devenim membri ai familiei lui Dumnezeu prin credința în evanghelie, Duhul Sfânt locuiește în noi (1 Corinteni 3:16-17; 6:19-20; 2 Corinteni 6:16; Efeseni 2:22) și ne ajută să trăim o viață roditoare:

Dacă sînteți călăuziți de Duhul, nu sînteți sub Lege. Și faptele firii pămîntești sînt cunoscute și sînt acestea: adulterul, desfrîul, necurăția, dezmațul, închinarea la idoli, vrăjitoria, dușmăniile, cearta, ambiția egoistă, mîniile, intrigile, dezbinările, împărțirea în grupuri, invidiile, uciderile, bețiile, chefurile și altele de felul acesta. Cu privire la ele vă spun mai dinainte, cum am mai spus: cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Roada Duhului dimpotrivă este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea. Legea nu este împotriva unor astfel de lucruri. Cei ce sînt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pămîntească împreună cu patimile și poftetele ei. (Galateni 5:18-24)

Ucenicii învață și pun în practică Cuvîntul lui Dumnezeu în viețile lor. Așa a arătat Isus că Îl iubește pe Tatăl – a ascultat de voia lui Dumnezeu. Comunitatea ne este de mare ajutor în această privință: în comunitate venim în contact cu credincioși maturi, frați și surori, care Îl urmează de mulți ani pe Isus. Putem afla de la ei cum li s-a schimbat viața pe măsură ce au învățat „să se dezbrace de omul cel vechi și să se îmbrace cu cel nou”. Putem merge la ei să primim încurajare, cînd dăm de greu în încercările noastre de a fi ca Isus. Ei ne pot reaminti de dragostea și iertarea lui Dumnezeu. Ei ne înțeleg, deoarece fiecare creștin se luptă să întoarcă spatele păcatului și să facă ce este bine (1 Ioan 1:5-10). Chiar și apostolii s-au luptat împotriva păcatului din viețile lor, încercînd să facă binele (Romani 7:7-25; Galateni 2:11-14). Comunitatea înseamnă transparență și responsabilitate, empatie și încurajare pe drumul nostru înspre asemănarea tot mai mare cu Isus.

## Ucenicii suferă

Poate acest element vă surprinde, însă Noul Testament ni-l arată clar. Isus le-a spus ucenicilor Săi:

Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât mai înainte de voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sînteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvîntul pe care vi l-am spus: „Robul nu este mai mare decît stăpînul său”! Dacă pe Mine M-au prigonit, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvîntul Meu, și pe al vostru îl vor păzi.

(Ioan 15:18-20)

Aici e pusă la încercare credința noastră loială. Una e să înțelegem că avem nevoie să ne înnoim gîndirea cu privire la modul în care trăim. Dar e cu totul altceva să-L urmăm pe Isus și să avem de suferit din această cauză. Apostolii au suferit pentru că L-au urmat pe Isus (Faptele Apostolilor 5:41; 9:16; 21:13; 2 Corinteni 11:22-29). A stăruii în credință e o temă care apare des prin tot Noul Testament (Romani 8:17-18; 2 Corinteni 1:3-7; Filipeni 1:27-30; 1 Petru 3:13-17). Petru, unul din primii doisprezece ucenici, care fusese martor la suferințele lui Isus, a fost întemnițat pentru credința sa (Faptele Apostolilor 12:1-19). Mai tîrziu, le-a scris astfel credincioșilor care fuseseră goniți și împrăștiați din cauza persecuției:

Căci ce laudă este să suferiți cu răbdare să fiți bătuți cînd ați făcut răul? Dar dacă faceți binele, pătimiți de pe urma lui și suferiți cu răbdare, este un har înaintea lui Dumnezeu. La aceasta ați fost chemați, fiindcă și Hristos a pățimit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Cînd era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; cînd a pățimit, n-a rostit amenințări, ci S-a supus dreptului Judecător. (1 Petru 2:20-23)

Răbdarea suferințelor ne cere să ne amintim că evanghelia nu ne promite că viața aceasta va fi ușoară, ci că vom avea un loc veșnic în familia lui Dumnezeu în viața care va veni. Lumea aceasta nu e adevărata noastră casă.

## Ucenicii fac ucenici

A-L iubi pe Dumnezeu, a ne iubi aproapele și unii pe alții, este cel mai important aspect a ceea ce înseamnă *a fi* ucenic. Însă lucrul cel mai important pe care îl *fac* ucenicii este de a face alți ucenici. Aceasta e misiunea pe care Isus le-a încredințat-o celor care-L urmau, chiar înainte de a se ridica la cer; de aceea o numim Marea Trimitere:

Apropiindu-Se de ei, Isus le-a vorbit și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfintului Duh și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului.” (Matei 28:18-20)

„Faceți ucenici din toate neamurile”. Aceasta e tema principală din povestea biblică. Puterilor supranaturale care înrobiseră neamurile le-a fost luată autoritatea. Copiii lui Dumnezeu, partenerii Săi – ucenicii Fiului Său, Isus – sînt chemați să ducă vestea bună a evangheliei peste tot: aceasta e dorința lui Dumnezeu. El dorește cît mai mulți oameni posibil în familia Sa. Misiunea noastră este să le spunem vestea bună, să o trăim înaintea lor, să-i aducem în familia lui Dumnezeu – și să-i învățăm să facă la fel la rîndul lor.

Și cum facem acest lucru? Le spunem despre credința noastră – despre cum am ajuns noi să credem în evanghelie. E uimitor de simplu.

Mai întîi, povestește-le oamenilor despre viața ta dinainte să crezi evanghelia și să primești iertarea lui Dumnezeu prin Isus. Oamenilor le place să asculte întîmplări, mai ales despre alți oameni. De ce? Pentru că întotdeauna există un punct de contact în povestea altcuiva cu povestea noastră. Cînd spui cuiva despre viața ta dinainte să înțelegi evanghelia, anumite detalii îi vor fi familiare celui cu care vorbești – și poate va rezona cu o mare parte din povestea ta.

În al doilea rînd, spune-i de ce auzirea veștii bune și credința în evanghelie au fost pentru tine un punct de cotitură. De obicei, e din cauză că ne-au fost iertate păcatele. E minunat să știm că, în ciuda lucrurilor rele pe care le-am făcut împotriva noastră înșine sau împotriva altora, Dumnezeu tot ne iubește și ne dorește atît de mult, încît ne oferă mîntuirea. Apoi, spune-i cum L-a trimis Dumnezeu pe Isus ca să putem fi iertați și să avem viață veșnică alături de El – ceea ce Și-a dorit Dumnezeu de la început.

În al treilea rînd, spune-le oamenilor despre impactul pe care l-a avut în viața ta faptul că ai crezut în evanghelie și ai fost iertat. Spune-le cum este să cunoști iertarea lui Dumnezeu, dragostea Lui, și promisiunea vieții veșnice. Spune-le cum ți-a schimbat perspectiva despre cine ești și pentru ce te afli aici. Spune-le cum te-a schimbat faptul că ai îmbrățișat evanghelia.

Unii oameni vor dori poate să vadă dovezi ale unei inimi transformate. E ceva normal – și e o ocazie de a acționa asemenea lui Isus. Acesta e unul din motivele importante pentru care să trăim o viață sfîntă. Isus i-a iubit și i-a slujit pe oameni. Oamenii vor să fie iubiți, și vor să vadă autenticitate în ceilalți. Dacă le răspundem oamenilor așa cum ar face-o Isus, acest

lucru va avea greutate în ochii lor. Ei vor observa. Vor ști dacă sînt iubiți sau nu. Vor ști cînd îi pui pe ei înaintea ta, de dragul mesajului evangheliei. Nu toți L-au crezut pe Isus. Nu toți vor crede evanghelia cînd le-o vei vesti și cînd îi vei trata așa cum i-ar trata Isus. Însă *mulți* dintre ei vor crede.



## Nume și cuvinte importante (Glosar)

*Nota bene:* Această listă nu include termeni explicați pe parcursul cărții. Termenii scriși cu **litere îngroșate** se regăsesc în glosar.

**Adam și Eva** – primii doi oameni (un bărbat și o femeie) creați de Dumnezeu.

**Apostol** – Termen din limba greacă, însemnând „trimis”. În **Noul Testament** există mai multe feluri de apostoli.

**Asirieni** – Inamici ai **Israelului** din antichitate, proveniți din nordul Mesopotamiei.

**Avraam** – Omul ales de Dumnezeu pentru a fi strămoșul poporului care avea să fie cunoscut sub numele de israeliți sau iudei.

**Babel** – Oraș străvechi numit și Babilon, aflat în sudul Mesopotamiei (Irakul din zilele noastre).

**Babilonieni** – Inamici ai **Israelului** din antichitate, proveniți din sudul Mesopotamiei.

**Biblia** – O colecție de 66 de cărți sacre din antichitate, scrisă de oameni îndrumați în mod providențial de Dumnezeu. Primele 39 de cărți sînt cunoscute sub numele de Vechiul Testament, urmate de 27 de cărți numite Noul Testament.

**Cădere** – Păcatul lui Adam și al Evei în Eden, și implicațiile care au rezultat.

**Cele Zece Porunci** – Primele zece legi morale date israeliților de către Dumnezeu după **exodul** din Egipt.

**Credincios** – Persoană care îmbrățișează **evanghelia** (crede, are încredere în ea).

**Credință** – Convingere însoțită de încredere (în ceva sau cineva).

**Cruce** – Metoda prin care a fost executat Isus. Crucea romană era constituită dintr-un stîlp vertical cu o bîrnă atașată orizontal, pe care victimele erau legate sau pironite în cuie și lăsate

să se sufoce după ce fuseseră torturate. În Noul Testament, „crucea” se referă și la locul unde păcatul a fost plătit, iar mîntuirea asigurată pentru toți cei ce cred **evanghelia**.

**David** – Cel de-al doilea rege al poporului Israel, căruia Dumnezeu i-a promis o dinastie veșnică. Mesia urma să provină din această spiță dinastică.

**Diavolul** – Un alt nume pentru **Satan** și **Șarpe**. Pentru mai multe detalii, vezi „Lămurirea termenilor din domeniul supranatural” ce urmează glosarului.

**Duhul Sfînt** – Persoana Duhului lui Dumnezeu, egal Lui în esența Sa.

**Duhul lui Dumnezeu** – un alt termen pentru **Duhul Sfînt**.

**Dumnezeu** – În Biblie, cînd acest termen este la singular și este scris cu literă mare, se referă la ființa **supranaturală** unică, supremă și incomparabilă care a creat tot ce există și care iubește omenirea.

**Dumnezeire** – Sfînta Treime; cele trei persoane (Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt) ale unicului și incomparabilului Dumnezeu.

**Ebraică** – limba în care **Vechiul Testament** a fost scris în original.

**Evanghelie** – Mesajul mîntuirii prin Isus Hristos.

**Evangelizare** – Demersul de a răspîndi mesajul evangheliei prin diverse metode.

**Evreu** – Un alt termen pentru „israelit”.

**Exod** – (1) Numele celei de-a doua cărți din Biblie; (2) un termen ce descrie eliberarea, în antichitate, a poporului Israel din robia egipteană.

**Faptele Apostolilor** – O carte din Noul Testament ce relatează istoria primilor creștini.

**Fiul** – În Biblie, „Fiul” (cu literă mare) se referă la cea de-a doua persoană a Sfîntei Treimi, care a devenit omul Isus.

**Fiii lui Dumnezeu** – în Vechiul Testament, ființe **supranaturale** care fie Îl slujesc pe Dumnezeu, fie s-au răzvrătit contra Lui. Pentru mai multe detalii, vezi „Lămurirea termenilor din domeniul supranatural” ce urmează acestui glosar.

**Geneza** – Prima carte a Bibliei.

**Grădina Eden** – Locul din lumea creată la început de Dumnezeu în care locuiau Adam și Eva. Dumnezeu era de asemenea prezent în Eden.

**Har** – Actul lui Dumnezeu de a ne oferi sau a ne da ceea ce nu merităm; bunătatea lui Dumnezeu.

**Hristos** – Cuvînt din limba greacă însemnînd „uns”; este echivalent cu „Mesia”, și e un titlu atribuit lui Isus.

**Iacov** – fiu al lui Isaac, și deci nepot al lui Avraam. Numele său a fost schimbat ulterior în „Israel”.

**Iertare (de păcate)** – Actul lui Dumnezeu de a grația pe cineva vinovat de abateri și fărădelegi comise împotriva Sa. Atunci cînd Dumnezeu iartă, orice penalizare care I se datora este anulată. Din aceeași familie de idei fac parte: **harul, îndurarea și mîntuirea.**

**Isaac** – fiul lui Avraam și al Sarei.

**Israel** – (1) noul nume al lui Iacov, nepotul lui Avraam; (2) în Vechiul Testament, poporul adus în ființă de Dumnezeu prin Avraam și Sara.

**Israeliti** – descendenți ai lui Avraam; membri ai poporului Israel.

**Isus** – Fiul lui Dumnezeu, născut din Fecioara Maria, dar care era de asemenea cu adevărat Dumnezeu. Dumnezeu a devenit om în persoana lui Isus, pentru a pune în aplicare planul lui Dumnezeu de **mîntuire** a omenirii din **păcat**.

**Iudei** – un alt nume pentru „**israeliti**”, poporul care îl are pe Avraam ca strămoș. În antichitate, acesta era un termen folosit de străini pentru a desemna ultimele două seminții israelite trimise în exil.

**Împărăția lui Dumnezeu / a lui Hristos / a lui Isus** – domnia lui Dumnezeu prin Hristos pe pămînt, alături de **credincioși**. Noul Testament ne prezintă această împărăție ca fiind prezentă și aflată în desfășurare, însă în așteptarea deplinătății sale.

**Înălțare** – Întoarcerea lui Isus la cer după învierea Sa.

**Îndurare** – actul lui Dumnezeu de a nu ne aplica judecata pe care o merităm.

**Îngeri** – Ființe supranaturale care Îl slujesc pe Dumnezeu și îi ajută pe cei ce cred în Isus. Termenii originali din limbile ebraică și greacă, traduși „înger” în Bibliile în limba română, au sensul de „mesager”. Așadar, termenul „înger” descrie o ocupație – rolul unui membru al

tărîmului ceresc al lui Dumnezeu, care aduce oamenilor mesaje de la Dumnezeu. Pentru mai multe detalii, vezi „Lămurirea termenilor din domeniul supranatural” ce urmează acestui glosar.

**Înviere** – (1) la modul general, înfrîngerea morții printr-o nouă viață după moarte; (2) în Noul Testament, o referință la faptul că Isus a înviat din morți, trupește, la trei zile după ce fusese executat pe **cruce**, sau la faptul că toți credincioșii vor fi aduși la viață, o viață veșnică, pe noul pământ.

**Legământ** – Un acord între două părți contractuale (persoane sau grupuri). În Biblie, Dumnezeu face legăminte cu omenirea, prin care El acordă oamenilor promisiuni și binecuvîntări. Legămintele pot fi însoțite sau nu de anumite condiții.

**Marea Trimitere** – Misiunea dată de Isus ucenicilor Săi, de a răspîndi **evanghelia** și de a face **ucenici** în întreaga lume.

**Mesia** – termen din limba ebraică însemnînd „uns”. Se referă la supremul rege din dinastia lui David care urma să aducă mîntuire de păcat și eliberarea poporului lui Dumnezeu de vrăjmașii lor. În istoria biblică, Isus este Mesia. Termenul din limba greacă echivalent acestui termen ebraic este „**Hristos**”. Prin urmare, „Isus Hristos” înseamnă „Isus, care este Mesia”.

**Mîntuire** – eliberarea unei persoane care crede **evanghelia** din starea sa de înstrăinare față de Dumnezeu datorată păcatului. În starea de mîntuire, păcatele omului sînt iertate prin credința în mesajul **evangheliei**. Mîntuirea îl readuce pe om în familia lui Dumnezeu.

**Moise** – un israelit născut în timpul robiei lui Israel în Egipt, căruia Dumnezeu a ales să-i dea puterea de a conduce poporul Israel și a-l scoate din robie.

**Muntele Sinai** – muntele pe care Dumnezeu i-a adresat lui Moise chemarea de a-i elibera pe israeliți din Egipt, și locul în care Dumnezeu a dat poporului Israel cele **Zece Porunci**.

**Neamuri** – Un termen ce descrie persoanele care nu fac parte din poporul Israel.

**Noe** – omul considerat drept de către Dumnezeu în vremea potopului. Dumnezeu i-a dat lui Noe instrucțiuni pentru a construi o arcă (o corabie mare) pentru a se salva pe sine, familia sa, și animalele din potopul cel mare.

**Noul Testament** – cele 27 de cărți care urmează Vechiului Testament. Conținutul lor privește viața și lucrarea lui Isus, istoria primilor creștini, și răspîndirea creștinismului în primul secol după Hristos.

**Pavel** – un **apostol** al lui Isus a cărui lucrare s-a concentrat asupra **neamurilor** (oricine nu era **israelit**).

**Păcat** – orice act sau atitudine care contrazice sau se răzvrătește împotriva standardelor lui Dumnezeu de dreptate, moralitate și etică.

**Păcătoșenie** – Un termen legat de **rău** și **păcat**, deși adeseori se referă la măsura și frecvența gândurilor și purtării rele.

**Petru** – unul din primii doisprezece **ucenici** ai lui Isus.

**Puterile întunericului** – toate ființele supranaturale ostile planului lui Dumnezeu pentru această lume și pentru familia Sa umană. Pentru mai multe detalii, vezi „Lămurirea termenilor din domeniul supranatural” care urmează acestui glosar.

**Rău** – Orice este desemnat de către Dumnezeu ca fiind greșit din punct de vedere etic și moral, dăunător și jignitor la adresa Lui sau a creației Sale.

**Război spiritual** – Lupta împotriva **păcatului** și a forțelor **supranaturale** ostile, care se împotrivesc punerii în aplicare a **Marii Trimiteri**. Pentru mai multe detalii, vezi „Lămurirea termenilor din domeniul supranatural” ce urmează acestui glosar.

**Sara** – soția lui Avraam, căreia Dumnezeu i-a dat în mod supranatural capacitatea de a concepe un copil.

**Satan** – un nume dat **șarpelui** din Eden care i-a înșelat pe Adam și Eva. Satan a fost prima ființă supranaturală din creația lui Dumnezeu care s-a răzvrătit contra Lui. În Noul Testament, Satan este inamicul numărul unu al lui Dumnezeu. Pentru mai multe detalii, vezi „Lămurirea termenilor din domeniul supranatural” ce urmează acestui glosar.

**Saul** – primul rege al poporului Israel.

**Sfinta Treime** – cele trei persoane ale Dumnezeirii; învățătura Bibliei că Dumnezeu este unul însă există etern în trei persoane.

**Solomon** – Unul dintre fiii lui David. Solomon a moștenit tronul după moartea lui David.

**Supranatural** – un termen referitor la ceea ce transcende sau se află în afara universului și lumii naturale (fizice, materiale). O „ființă supranaturală” este o ființă care e spirit, care prin natura sa nu are un trup.

**Șarpele** – vrăjmașul lui Adam și al Evei în Grădina Eden. Ulterior, Biblia îl numește pe șarpe Diavolul și Satana. Pentru mai multe detalii, vezi „Lămurirea termenilor din domeniul supranatural” ce urmează acestui glosar.

**Țara Promisă** – un termen aplicat teritoriului geografic al Israelului, locul pe care Dumnezeu i-a promis lui Avraam ca teren unde descendenții săi aveau să locuiască. Înainte de a fi ocupată de **israeliți**, această țară este numită Canaan în Vechiul Testament.

**Ucenic** – O persoană care Îl urmează pe Isus, trăind asemeni Lui și ascultând de învățăturile Sale. Verbul derivat, „a uceniciza”, înseamnă a învăța pe cineva cum să-L urmeze pe Isus.

**Vechiul Testament** – primele 39 de cărți ale Bibliei. Conținutul lor se situează cronologic înainte de nașterea lui Isus.

## Lămurire a termenilor din domeniul supranatural

Biblia ne pune față-n față cu o varietate de termeni referitori la locuitorii lumii spirituale. Tradiția creștină a amestecat uneori acești termeni, dând naștere la confuzii. O mare parte a carierei mele academice e dedicată acestor chestiuni, și vreau să invit pe oricine este interesat de subiecte ca: îngerii, Satan, duhurile rele, să citească (în următoarea ordine):

- *Supranatural: Ce ne învață Biblia despre tărîmul nevăzut – și de ce contează să știm*<sup>10</sup>
- *The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible* [„Tărîmul nevăzut: o recuperare a concepției biblice supranaturale despre lume”]
- *Angels: What the Bible Really Says About God’s Heavenly Host* [„Îngeri: ce ne învață de fapt Biblia despre oastea cerească a lui Dumnezeu”]
- *Demons: What the Bible Really Says About the Powers of Darkness* [„Demoni: ce ne învață de fapt Biblia despre puterile întunericului”]

Prima dintre aceste cărți e precum cea de față: nu are rolul unei discuții academice. Celelalte trei sînt lucrări academice (cu multe note de subsol și detalii). Conținutul lor este argumentat cu sprijinul a mii de adnotări și referințe bibliografice.

Pentru moment, ne prinde bine însă un rezumat sau o scurtă expunere a lumii supranaturale, la care am făcut referire în prezentarea povestirii biblice.

Biblia ne învață că există o lume nevăzută – o lume a spiritelor. Aceste ființe, prin natura lor, nu au trup, deși, la nevoie, pot lua formă fizică. Lumea spiritelor este „supra-naturală” – o lume care e de o altă natură decît cea materială, și care e *dincolo de* lumea naturală, fizică.

---

<sup>10</sup> Titlu disponibil în limba română în mod gratuit, la <http://www.miqlat.org/translations-of-supernatural.htm> (N. tr.)

Dumnezeu face parte din lumea spiritelor, dar îi este superior, deoarece e Creatorul acesteia. Numai Dumnezeu este ne-creat și etern. El e Creatorul tuturor locuitorilor lumii spirituale, după cum este și Creatorul tuturor viețuitoarelor din lumea pe care o cunoaștem (cea fizică, materială).

Biblia se referă la membrii lumii spiritelor printr-o varietate de termeni (de exemplu, Romani 8:38; 1 Petru 3:22). Pe unii dintre aceștia i-am prezentat deja în volumul de față. Unii dintre termeni se referă la ocupația ființelor spirituale – descriu cu ce se ocupă acestea. Un exemplu e cuvântul „înger”, însemnând „mesager”. În cultura greco-romană a Noului Testament, însă, termenul „înger” a început să fie folosit pentru a desemna orice membru al oștirii cerești a lui Dumnezeu care nu se răzvrătise contra Lui. Iar termenul „demon” a devenit o etichetă pentru toți cei care s-au răzvrătit, în ciuda faptului că acest cuvânt avusese diverse alte sensuri în antichitate.

Expresia „fiii lui Dumnezeu” este un termen familial, ce ne reamintește că Dumnezeu este Tatăl (Creatorul) ființelor spirituale. Sensul termenului este, însă, mai larg, și este discutat în detaliu în *Supranatural* și în *The Unseen Realm* [„Tărîmul nevăzut”]. „Fiii lui Dumnezeu” se referă la un rang înalt în rîndurile slujitorilor supranaturali ai lui Dumnezeu. Provine dintr-o situație des întîlnită în lumea antică: fiii regelui primeau de obicei poziții de înaltă responsabilitate. În istoria biblică, „fiii lui Dumnezeu” au primit rolul de conducere asupra națiunilor judecate de Dumnezeu la Turnul Babel – o slujbă mult mai importantă decît aceea de a duce la destinație diverse mesaje (misiunea „îngerilor”).

Inițial, toți membrii lumii spirituale Îi erau loiali lui Dumnezeu. Dar mai tîrziu, lucrurile s-au schimbat. După cum am citit deja în prezentul volum, Dumnezeu le-a făcut parte ființelor spirituale, atunci cînd le-a creat, de unele din atributele Sale. Unul din aceste atribute este voința liberă. Unii dintre membrii lumii spirituale și-au exercitat această libertate alegînd să se răzvrătească împotriva dorințelor lui Dumnezeu și a familiei Sale umane. Luate la un loc, toate ființele spirituale aflate într-o stare de răzvrătire contra lui Dumnezeu și a poporului Lui sînt „puterile întunericului”. Cu toate acestea, Biblia face distincție între diferitele categorii de inamici spirituali ai lui Dumnezeu pe parcursul istoriei dorinței lui Dumnezeu de a avea o familie umană.

Biblia descrie trei astfel de răzvrătiri. Prima a avut loc în Grădina Eden. Unul din membrii lumii spirituale a ales să submineze dorința lui Dumnezeu de a avea o familie omenească. În istoria biblică, acest personaj s-a prezentat Evei sub forma unui șarpe, făcînd-o să cadă în capcană. Ulterior, în Biblie, termeni precum „Satan” (însemnînd „adversar”) și „Diavolul” (însemnînd „acuzator mincinos”) au devenit nume ale acestui răzvrătit inițial.



Mai apoi, în istoria biblică, unii dintre fiii cerești lui Dumnezeu s-au răzvrătit. Au încălcat hotarul dintre lumea spirituală și cea fizică. Scurta epistolă a lui Iuda descrie păcatul lor ca fiind faptul că „nu și-au păstrat poziția de autoritate”. Pe parcurs, în tradiția bisericii, acești fii răzvrățiți ai lui Dumnezeu au început să fie numiți „îngeri căzuți”, pentru a descrie „căderea” lor din starea de sfințenie, sau „demoni”, pentru a sublinia răutatea lor. Iar acest lucru, în ciuda faptului că Vechiul Testament niciodată nu folosește cuvintele „îngeri” sau „demoni” pentru a-i numi pe răzvrățiții din Geneza 6:1-4.

Ultimii care au devenit corupți au fost „fiii lui Dumnezeu” care primiseră misiunea de a conduce națiunile după episodul de la Turnul Babel. Acest lucru s-a întâmplat la ceva timp după aceea, în timp ce își exercitau poziția. Psalmul 82 descrie judecata la care îi supune Dumnezeu. Aceste entități teritoriale sînt „căpeteniile” asociate cu națiunile în Daniel capitoul 10, precum și „domniile”, „stăpînirile”, „autoritățile”, „tronurile” și „puterile” despre care scrie Pavel în diverse pasaje (cum ar fi, Efeseni 6:11-12). Toți acești termeni se referă la domnii geografice, corespunzătoare situației apărute după Babel în istoria biblică.